

Everet

de jonge schilder

door

H. Hoogeveen.

de

EVERT, DE JONGE SCHILDER

Wiep kijkt, het hoofd in de handen gestut, nieuwsgierig toe (Zie blz. 52).

EVERT, DE JONGE SCHILDER

DOOR H. HOOGVEEN

GEILLUSTREERD DOOR C. S. T. M. LEEFLANG-UDENAARDEN

Vierde druk

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - DELFT

WINST EN VERLIES

„Hè — wat hebben jullie altijd een gekibbel om die korstjes!” valt moeder plotseling uit „Evert, dat jij ook nog niet wijzer bent. Je moest je schamen!”

„Nou, Wiepkje heeft de laatste keer de pan mogen leeg maken, nu is 't mijn beurt!” verdedigt hij zich met vuur. Eerlijk is eerlijk, moeder heeft goed praten. . .

„Nou, m'n jonkje, jij hebt vanmorgen het wittebroodkapje gehad,” merkt Wiep op, „en verleden week kreeg je die lekkere kaaskorst ook al!” Dan knikt ze een paar maal heftig met het hoofd. Durft hij dat te ontkennen? Ze voelt zich zo verongelijkt, als ze er goed aan denkt, kan ze er nou nog wel om schreien, dat haar die ontgaan is.

„Ja, maar jij hebt”

Verder komt Evert niet, want vader tikt met de lepel op het bord:

„Stil! Geen woord meer! Ik weet het goed gemaakt: Wiep krijgt nú de pan en jij een volgende keer. En nu is 't hoop ik uit met dat gekibbel en anders neem ik hem, ik lust die korstjes ook graag. En anders moeder wel!”

„En of!” zegt moeder met een lachje. Ze steekt de korstjes los met een mes en geeft ze aan Wiep. „Vlug opeten, hoor!”

O, wat glunderen haar ogen. Ze treft het bijzonder! Het zijn deze keer van die lekkere bruintjes! Ze houdt de pan met opzet een beetje schuin. Ziet Evert het wel? Ja, jong, dat gaat nu jouw neus voorbij! O, wat kijkt bij begerig! Hoor je wel, hoe lekker het knapt tussen de tanden? Heerlijk, hm!

Maar ineens krijgt ze toch medelijden met haar broer. Vooruit, hij zal ook nog even van dat lekkere mogen proeven en dan werpt ze gulweg een paar van die allerheerlijkste korstjes op zijn bord.

„Dank je wel, Wiep!” zegt Evert verrast en hij geeft haar een veelbetekenend knipoogje. Hij heeft een beste zus, daar gaat niets van af. Hij zal ook eens aan haar denken.

„Dat vind ik lief van je, Wiep!” prijst moeder.

Nu is 't net, of 't nog lekkerder smaakt. Maar ze moeten voortmaken, vader moet om één uur weer bij de boer zijn. De klok heeft reeds half één geslagen; opschieten dus!

Ze krijgen ieder nog een bord pap. Die komt heet van de kachel, pas op, brand je tong niet! Dampsliertjes stijgen omhoog, de ruiten beslaan er van. Evert zit maar te blazen en met de lepel in de pap te roeren. Kerel, kerel, wat is dat heet. Waarom laat moeder het ook zo lang op de kachel staan. Nu komt hij net zo laat bij school en dat in de knikkertijd. Vader ziet naar de klok, hij wordt natuurlijk ook ongeduldig.

„Nou hoor, ik houd er mee op, dat is geen eten!” zegt Evert met een onverschillige blik naar moeder en hij gooit de lepel op tafel. Vader is 't natuurlijk met hem eens, anders zou hij dit nooit hebben durven zeggen. Maar o, wat krijgt hij daar de wind van voren! Vader en moeder zijn 't ook altijd eens met elkaar.

„Is dit geen eten?” vraagt vader ontstemd. Hij legt de lepel even neer en wacht op antwoord.

„Jawel, vader!” antwoordt Evert dan zacht.

„Dat dacht ik ook! Het is allerkostelijkst eten en niemand die het zo heerlijk bereiden kan als moeder. Pas op, dat ik nooit meer zoiets van je hoor!”

„Nee, vader!”

Stil eet Evert nu zijn bord leeg. Hij heeft al lang spijt van zijn woorden. Maar ja, ze waren er al uit voor hij

't zelf wist. Daar heeft hij wel eens meer last van. Wat hem op de tong komt, flapt hij er meestal ook uit. En dat kan niet altijd. Nu ging 't ook weer veel te ver. Dat weet hij zelf maar al te goed.

Knikkeren is een prachtig spel. Daar zit spanning in! Maar 't is Evert nu niet allereerst om het spel, maar wel om de knikkers te doen. Die gaat hij verkopen voor centen, hij heeft er al drie en twintig Hij zal proberen een aardig kapitaaltje bijeen te garen en dan gaat hij er mee naar de winkelier om er een grote kist voor te kopen. Dat moet dan een konijnenhok worden. Ja, hij wil konijnen hebben!

Ieder heeft tegenwoordig immers konijnen. Ze zijn geweldig duur, daar valt geld mee te verdienen. Karel Bergveld, zijn vriend, heeft ook een paar hokken vol. Er zijn net weer negen jongen geboren, die liggen nu met gesloten ogen in de warme wol. Een prachtgezicht! Met een week of wat verkoopt hij ze voor een gulden of drie per stuk; nou, reken nu maar uit, hoeveel geld zo'n konijnenfokkerij wel oplevert.

Evert zit er vol van. Het is de laatste dagen geen ogenblik uit zijn gedachten. En 's nachts droomt hij er van. Dan kan 't gebeuren, dat er zomaar een paar konijnen over de dekens springen. Hij er achteraan, maar hij kan ze onmogelijk te pakken krijgen, ze zijn hem steeds te vlug af. Dan zijn ze, voor hij 't weet, in de grond verdwenen en een hol is, hoe hij ook zoekt, nergens te vinden. Och ja, in een droom gaat het soms zo vreemd en wonderlijk toe. Als de een of ander je achterna zit, kun je onmogelijk weg komen, dan is 't net, of je een stuk lood aan je benen hebt hangen. En wat kun je het dan benauwd hebben! Evert heeft het meer dan eens meegemaakt.

Maar goed, al droomt hij ook over konijnen, het zal geen droom blijven!

Hij komt die middag ook weer met vier centen uit school thuis. Allemaal gewonnen! Het is nu al zó, dat de jongens hem vrezen bij het knikkerspel. Hij is een geduchte mededinger! Het is geen wonder, want hij heeft een doel voor ogen en hij zal niet eerder rusten, voor hij dat bereikt heeft. En met de dag komt het dichterbij

Hij zal al vast eens gaan informeren bij Jongsma, de winkelier, of die ook een lege kist voor hem heeft. „Als jij voor een hok zorgt,” heeft vader gezegd, „dan krijg je van moeder en mij een paar jonge konijntjes. Maar ik heb geen tijd om een hok te timmeren.” Nee, dat heeft vader ook niet, die gaat 's morgens vroeg naar de boer en 's avonds laat keert hij terug. Dan is hij blij, dat hij zijn benen rechtuit op een stoel of op de hoek van de tafel kan leggen. Best hoor, laat vader maar uitrusten van het zware werk en gezellig een pijpje bij moeder in de kamer roken. Evert zal wel een konijnenhok in elkaar timmeren, dat klinkt als een klok. Hij mag toch graag knutselen. Maar dan moet hij hout hebben. Als Jongsma nu eens een kist voor hem had

„Ik kan je niet aan een grote helpen,” krijgt Evert te horen, „maar als je de volgende week terug komt, heb ik er wel een paar voor je, die wat kleiner van stuk zijn, dan die jij bedoelt. Je mag ze wel eens zien,” vervolgt Jongsma, „kom maar mee, ze staan achter in 't schuurtje. Er zitten nu nog kruidenierswaren in, maar de volgende week zijn ze leeg.”

Dat zijn een paar mooie kisten, denkt Evert, daar zou hij best een flink hok van kunnen timmeren. Als ze nu maar niet te veel moeten kosten

„Twee kwartjes,” antwoordt Jongsma, als Evert hem naar de prijs vraagt.

Twee kwartjes! 't Valt hem erg mee. Als hij nog eens een week knikkert, heeft hij dit bedrag vast wel bij elkaar, tenminste als hij een beetje geluk heeft.

Hij zou toch liefst zelf het hok willen betalen.

„Goed, dan kom ik ze de volgende week halen!” zegt hij blij. Hij voelt zich heel gewichtig: dat doet maar zaken en smijt met het geld, of hij het voor 't oprapen heeft. Maar och, wat zijn eigenlijk twee kwartjes vergeleken met die geweldige bedragen, waarvoor hij straks de konijnen gaat verkopen? Hij gooit nu een spiering uit, om straks een kabeljauw te vangen.

Het wordt een spannende week. Hij knikkert verwoed, maar het geluk dient hem niet meer. De winsten blijven uit, ja, als hij op een avond uit school komt, heeft hij zelfs twee centen verloren. De jongens spannen allen tegen hem samen, ze trachten de verloren schatten terug te winnen. Ze zetten ook de volgende dagen alles op alles, het kon wel een afspraakje zijn om hem in de kortst mogelijke tijd arm te maken. Maar Evert zet zijn lippen verbeten op elkaar. Dat mag, dat zàl niet gebeuren! Hij moet winnen, winnen! Er moet een konijnenhok komen!

„Jongens, een glazen stuiter, wie doet er op?” Het klinkt als een uitdaging.

„Ik, ik, ik!” wordt er aan alle kanten geroepen.

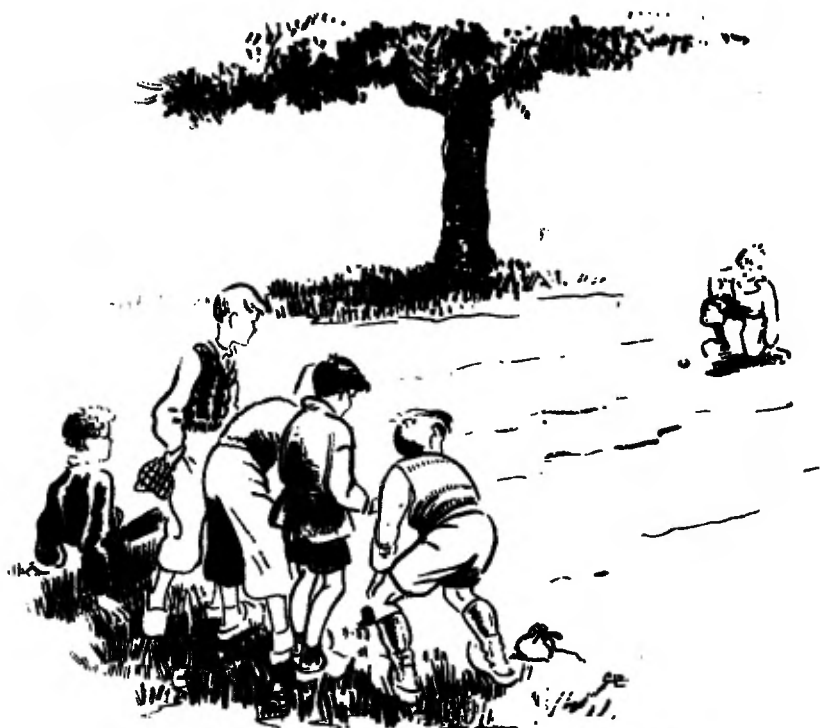
Evert legt de knikker op de grond, achter een klein, bijna onzichtbaar heuveltje, om de trefkans te verkleinen. Eerlijk is dit niet, dat weet hij zelf maar al te best, maar hij moet toch aan zijn centen zien te komen? Desnoods dan maar langs slinkse wegen.

Hij houdt nog even zijn klomp voor de stuiter en wacht tot de jongens zich op een afstand van een meter of vier netjes in de rij hebben opgesteld.

„Allen tegelijk, hoor!” commandeert hij. In dat geval komen er allicht een twintigtal knikkers binnenrollen. Of nog meer misschien!

„Zeur nou niet langer, weg met die klomp!” bromt Tjalling van de smid ongeduldig.

Evert trekt zijn been aan.

Ieder volgt in spanning de rustig voortrollende knikker.

Slechts één knikker komt behoedzaam aanrollen. Het is die van Tjalling.

De andere jongens wachten even.

„Toe, gooi nou op!” schreeuwt Evert kwaad.

Maar er is niemand, die antwoord geeft. Ieder volgt in spanning de rustig voortrollende knikker, die de stuiter schijnt te zoeken. Daar klimt hij over het heuveltje heen en raakt onhoorbaar de stuiter aan.

„Mijn!” schreeuwt Tjalling. Hij vliegt op de glazen knikker af, waar Evert met wezenloze ogen bij zit. Maar dan schieten die ogen plotseling vuur, bijna springt hij Tjalling boven op de rug, maar hij weet zich nog net bijtijds te beheersen. Tjalling heeft hem immers

eerlijk geraakt, dat valt niet te betwisten. Maar wacht, die zal zich niet lang in het bezit van de stuiter mogen verheugen. Met de eerste de beste knikker zal Evert weer eigenaar zijn.

„Zet hem op!” zegt hij schijnbaar rustig. Maar zijn hoofd gloeit en om zijn mond ligt een norse trek. Hij was gewend om te winnen, nu kan hij het verlies niet hebben. Nee, hij mag geen tegenslag hebben, het konijnenhok moet er komen!

De jongens dringen en duwen, ieder wil liefst recht tegenover de stuiter staan. Evert heeft zich ook een plekje veroverd. In zijn hand houdt hij drie knikkers, meer heeft hij niet nodig.

„Klaar?” vraagt Tjalling en dan komt er wat rust in die luidruchtige en deinende jongenstroep.

„Ja!” schreeuwen ze tegelijk. Ze gaan er op hun hurken bij zitten, alleen Evert blijft rechtop staan. Hij kan beter mikken dan rollen. Laatst is het toch gebeurd, dat hij een stuiter doormidden schoot.

„Dan zal ik hem eerst nog even betoveren,” zegt Tjalling en een eindje voor de stuiter trekt hij met de punt van z'n klomp een klein kruisje.

„Schiet op, vent!” roept Evert. Hij wordt ongeduldig, hij moet zijn stuiter terug hebben.

Dan springt Tjalling op zij. „Los!” roept hij.

Opeens is het een gewir-war van knikkers. Ze rollen naast elkaar voort, of kruisen elkanders wegen. Het houdt maar niet op. En Tjalling staat er bij te springen en te zingen van: „Zo gaat ie goed! Zo gaat ie goed!” Wel twintig, dertig knikkers zijn de stuiter voorbij gerold, zonder hem te raken. Het lijkt wel, of dat ding werkelijk betoverd is.

De spanning neemt bij de jongens toe. Ze worden haastig, gejaagd.

Ze winden elkaar op. Evert is er ook al bij gaan zitten, het is reeds voor de tweede keer, dat hij een

nieuwe voorraad uit zijn broekzakken opdiept. En dat rolt maar, dat rolt maar! En in dat gewriemel van knikkers kun je nauwelijks je eigen met de ogen volgen. Ondertussen schuifelen de jongens, terwijl Tjalling zijn verworven buit bijeen zoekt, ongemerkt voetje voor voetje naar voren. Maar 't helpt allemaal niets, al staan ze er ook met de neus bovenop, de stuiter ligt daar onkwetsbaar en links en rechts snorren de kogels voorbij O, als Evert zo pas eens zo gelukkig geweest was. Tussen z'n duim en wijsvinger ligt de laatste knikker. Hij heeft nog nooit zo wild en slordig geschoten als nu.

„Ja, ik!” roept plotseling Harm van Dijk.

„Nee, ik!” werpt Evert er tegen in. Hij is er in zijn hart niet zeker van, dat hij de stuiter geschoten heeft, maar 't maakt hem woedend, dat hij nu alles verspeeld heeft.

„Nietes!” roept Harm terug.

„Welles!” 't Was mijn knikker!” schreeuwt Evert en hij dringt naar voren om de stuiter te grijpen. Maar een andere jongen heeft hem reeds opgenomen en geeft hem aan Harm.

„Marten, laat liggen, wat heb jij er mee te maken!” barst Evert los.

„Evenveel als jij!” vinnigt Marten, „'t is jouw stuiter ook niet. Harm heeft hem eerlijk geraakt, ik heb 't zelf gezien!”

„Och, wat zou jij met je platte neus voor de kop!” begint Evert te schelden.

„Dat zul je nog eens zien!” stuift Marten op en hij vliegt op Evert af en stoot hem onverwachts beide vuisten in de zij, zodat Evert wankelt en met een bons op de grond valt. In een ogenblik zit Marten boven op hem.

„Zal ik jouw neus nu ook eens plat slaan?” vraagt hij hijgend.

Maar daar geeft Evert geen antwoord op, hij worstelt om Marten van zich af te gooien, maar hoe hij zich ook inspant, het lukt hem niet.

Marten grijpt zijn handen en drukt die stijf tegen de grond.

„Zeg het nu nòg eens, als je durft!”

De andere jongens staan er gnuivend om heen. Machteloos ligt Evert achterover met een rood-gloeiend gezicht. Hij durft niets meer te zeggen. In zijn hart was leugen en bedrog, hij speelde vals en gemeen, hij gevoelt het, daar komt het van, dat hij nu het onderspit moet delven. Dat maakt je zwak. Marten, die stond in zijn recht, daarom is hij deze keer zo sterk.

„Nou,” vraagt Marten nog eens met nadruk, „zul je”

Maar verder komt hij niet, ze horen het fluitje van de meester. Dat maakt een eind aan de vechtpartij. De beide vechtersbazen staan op.

Evert slaat zich het stof van de kleren. Zwijgend en beschaamd gaat hij naar binnen. Gelukkig dat de meester het niet gezien heeft. En de jongens verklappen het niet. Ze zijn spoedig alles vergeten.

EEN GELUKKIGE DAG

Op een morgen, als Evert naar school gaat, staat Jongsma hem in de winkeldeur op te wachten.

„Nou, de kisten zijn leeg, je kunt ze vandaag wel halen,” zegt Jongsma.

„Goed, baas!”

Onwillekeurig maakt Evert een paar grote sprongen van plezier over de weg. Hè, was deze schooldag maar voorbij, hij verlangt nu meer dan ooit naar de avond. Hij zal er vandaag voor zorgen, dat hij zijn werk op tijd af heeft, zodat hij vanavond niet behoeft na te blijven. Dan is hij vroeg thuis en kan hij ogenblikkelijk met het hok beginnen. Hij verlangt er toch zo naar!

Maar opeens denkt hij aan het geld, dat hij voor de kisten betalen moet. Hij heeft nog maar zeven en twintig centen, daar is ook het dubbeltje bij, dat hij van zijn ouders op z'n verjaardag gekregen heeft. Waar ter wereld haalt hij nu toch het overige geld vandaan? Er moet nog bijna een kwartje bij. Er zal wel niets anders opzitten, dan dat hij z'n ouders erom vraagt. Dat deed hij liever niet, vader is arbeider en erg groot is zijn verdienste niet. Veel schiet er bij hen niet over. Hij begrijpt, dat het voor z'n ouders al een geweldige uitgave is om de konijnen te kopen. Dat betekent voor hen evenveel en misschien nog wel meer, als wanneer een boer een koe of een paard koopt. Daarom wou hij zèlf graag voor het hok zorgen, dan konden ze dàt geld besparen. Dan konden ze meteen zien, dat hij er zelf ook wat voor over heeft en dat het maar geen één-daagse bevlieging is zoals bij sommige jongens, die vandaag konijnen krijgen en ze morgen laten verhon-

geren. Nee, hij is een groot vriend van die dieren, hij kan geen konijnenhok zien staan, of hij moet even door de tralies naar binnen kijken en met z'n vinger over hun beweeglijke neusjes strijken. En als hij nu zelf eens zulke beestjes mag bezitten!

Maar dat geld zit hem de hele dag dwars in zijn maag. Als hij niet oppast, neemt het zijn gedachten nog zó in beslag, dat hij vanavond moet nablijven. Bij het lezen wordt het tenminste een hele toer, om onafgebroken met volle aandacht na te kijken. Als de meester je snappen kan, laat hij het niet!

Maar gelukkig, hij brengt het er goed af en als om half vier de schooldeur open gaat, is Evert de eerste die op de weg is. Hij loopt wat hij kan, maar waarvoor maakt hij zich toch eigenlijk zo druk? Zonder geld durft hij niet in de winkel te komen. Zijn moeder heeft het hem meer dan eens ingeprent, nooit iets te kopen, als je 't niet betalen kunt. Dat doet ze zelf ook nooit. „Als je geen schuld hebt, ben je rijk,” zegt ze vaak. En daar wil ook hij zich aan houden.

Al maar piekerend over dat geld, is hij bij de opslagplaats bij de brug gekomen, waar Jochem en Jel met hun modderschuit liggen. Jochem is bezig met een kruiwagen de vracht, die uit vette kleiaarde bestaat, aan de wal te brengen. Later wordt deze door de boeren opgehaald en over het land gestrooid. Daar wordt het vruchtbaar van. Jel scharrelt wat op het schip rond en hangt de was aan een lijntje.

„Zeg,” roept ze opeens tegen Evert, die ze voorbij ziet lopen, „zou jij even een boodschap voor me willen doen?”

Evert blijft staan en moppert wat in zich zelf. Een boodschap doen? Dat neemt maar weer tijd in beslag; nee, hij kan niet zeggen, dat hij erg met dat verzoek is ingenomen. Maar weigeren durft hij ook niet, dat is onbeleefd. Daarom loopt hij toch maar naar het schip,

nieuwsgierig wat hij doen moet. Jel komt al over de loopplank naar hem toe.

„Zou je naar het postkantoor willen gaan en vragen, of er ook een brief voor ons ligt?” vraagt het schippersvrouwkje. „Over een uurtje is het schip leeg en varen we weg. Als jij intussen zou willen vragen, we zien al een paar dagen naar een brief uit”

Naar het postkantoor helemaal, denkt Evert, dat is wel een kwartier ver, dat is een half uur heen en terug. Hè, wat vervelend toch! En er voor bedanken gaat ook niet.

„Ja, goed,” zegt hij dan, maar erg hartelijk komt 't er niet uit.

„Mooi,” zegt Jel, „en hoor es, je kunt een kwartje verdienen.”

Daar schrikt Evert van. Heeft hij het goed gehoord? Hij keert zich halverwege om op de loopplank en verbouwereerd ziet hij Jel een ogenblik aan. „Wat zeg je daar?” vragen zijn ogen.

„Ja zeker, een kwartje!” herhaalt Jel en ze moet haast om die verbaasde jongensogen lachen. Daar schijnt hij wel mee ingenomen te zijn, denkt ze.

Met grote sprongen rent Evert weg. Een kwartje! Alle moeilijkheden zijn ineens opgelost! Nu kan hij de kisten kopen en dat zonder de hulp van zijn ouders!

Maar als hij terug komt, is zijn vreugde aardig bekoeld. Jammer genoeg lag er geen brief voor de schipper op het kantoor. Als nu het kwartje maar geen dubbeltje wordt. Ja, misschien houdt het wel met een bedankje op. Daar is hij niet helemaal gerust op.

„Och, was er geen brief?” vraagt Jel. Het staat op haar gezicht te lezen en aan haar stem is het te horen, dat dit een teleurstelling voor haar is.

„Nee,” zegt Evert en het spijt hem geducht, dat hij dit zeggen moet.

„Nou, afijn,” vervolgt Jel, „jij hebt je best er voor gedaan, daarom krijg je het kwartje tòch!”

„Och, dat hoeft niet!” mompelt Evert zacht, maar ondertussen heeft hij zijn hand al uitgestoken waarin Jel het beloofde geldstuk legt.

Evert voelt zich de koning te rijk! Hij klemmt z'n vingers stevig om het kwartje heen en zet het dan op een lopen. Een wonderlijke vreugde heeft zich van hem meester gemaakt, hij kan er maar niet over uit, dat hij nu het geld bij elkaar heeft. Dat kwartje, waar hij zich vandaag suf over heeft gedacht, is, om zo te zeggen, zo uit de lucht komen vallen. Ja, dat is geen grapje, hij weet het ineens zeker: dat heeft God hem gegeven. En hij heeft er niet eens om gebeden. Daardoor wordt het wonder nog groter. Hij heeft wel lelijke woorden gezegd en Marten de Vries uitgescholden voor platneus en met hem gevochten. Hij heeft vals en gemeen gespeeld om aan de ontbrekende centen te komen. Dat alles komt nu als een grote schuld voor hem te staan. En ondanks dat alles, klemmt hij nu toch een kwartje in zijn hand, dat God hem op een ongedachte wijze heeft laten verdienen.

Dan opeens dringt hij door de struiken van de boswal heen en daar op een stil, beschut plekje, onzichtbaar voor de mensen, legt hij zijn schuld voor God bloot en smeekt om vergeving. Dat had hij al veel eerder moeten doen, maar gelukkig, het is nooit te laat. Nu moet het gebeuren, nú. Zijn hart is zo vol, 't is net, of iemand hem hier met geweld achter de struiken gedreven heeft. „En o, Here, ik dank U voor het kwartje, ik ben er zo blij mee”

Als hij opstaat, glanzen z'n ogen. Hij voelt zich de rijkste mens van de wereld. En dat komt werkelijk niet alleen van dat kwartje.

Met ongekennde ijver zet Evert zich die avond aan het werk. Hij heeft de beide kisten reeds gehaald en is nu bezig daar een keurig konijnehok van te maken.

Hamer, nijptang en zaag verlenen daarbij hun onmisbare diensten en dat timmergereedschap wordt vaardig door hem gehanteerd. En zo af en toe komt het tongpuntje ook even om de hoek, dan gaat het nòg beter.

„Wiep, houd dit plankje even vast, nee daar niet, hier!”

Ze doet gewillig, wat haar knappe broer van haar vraagt. Ze vindt het ook fijn, dat ze konijnen krijgen. Ze zal meehelpen gras zoeken en ze weet prachtige paardenbloembladeren te staan, daar bij de heg van oude Sjoekje, Evert weet wel, die lusten konijnen zo graag, hè?

„Waar zit die nijptang nou toch weer?” vraagt Evert, terwijl hij alles afzoekt. „Zie jij hem niet, Wiep?” Nee, Wiep ziet hem ook niet. Ze zoeken alles af. Waar ligt dat ding toch! En moeder, die even komt kijken, zoekt ook al mee.

„O, ik heb hem al!” lacht Evert, „hij zat in mijn broekzak!”

„Nou, nou!” zegt moeder, „jij bent ook verstrooid, hoor! Ik denk aan die boer, die zocht naar zijn paard en hij zat er op. Maar hoe is 't timmerman, wil het wat?”

Ja, dat kan moeder wel zien, de vloer van het hok is al klaar.

„Jongen, wat zweet je!” merkt ze op. „Als een turfgraver!” Het loopt in straaltjes langs zijn gezicht. 't Komt er dus wel op aan.

Even een veeg met de mouw over het voorhoofd en Evert zwoegt weer verder. Dit is nu eens werk, waar geen aanmoediging voor nodig is. Je werkt of je leven er van afhangt. En daarom moet je dubbel oppassen en niet al te haastig te werk gaan. Eerst goed meten voor hij de scherpe tandjes van de zaag in het hout zet. En niet al te hard met de hamer slaan, de roestige spijkers konden het plankje eens splijten.

Evert ligt er op z'n knieën bij, zijn ogen zijn ernstig van aandacht en zweetdruppeltjes van inspanning staan al weer op zijn neus. Zie zo, dat zit ook!

„Dit wordt nu mijn eigen hok, hè moeder?”

„Ja hoor, helemaal!”

Hij heeft haar verteld, hoe hij aan het geld gekomen is. Ook van dat kwartje.

Als vader 's avonds thuis komt, krijgt die 't verhaal ook te horen. Die ligt een poosje op z'n ene knie naar het werk van de bedrijvige timmerman te kijken en geeft zo af en toe nog een opmerking of raadgeving ten beste. En zo vordert het hok zienderogen.

Maar de ruif, dat wordt nog een heel karwei. Wacht, vader weet een stuk gaas op de zolder te liggen, dat kan Evert daar mooi voor gebruiken. Wat zegt moeder, moeten ze eten? Maar daar heeft hij geen tijd voor hoor! Het werk neemt hem helemaal in beslag. Hij heeft eigenlijk ook geen tijd om te slapen.

„'k Zou er nu maar mee ophouden,” zegt moeder. „Morgen komt er weer een dag. En vader is moe, die wil graag naar bed.”

„Ja, even nog. Ik kom zo!” En gejaagd werkt hij door. Maar dan komt de nacht. Die legt zijn zwarte sluier ook over het bleekveldje achter het huis, waar het konijnenhok wordt getimmerd.

Dan moet Evert noodgedwongen de hamer wel neerleggen. Hij staat op.

Hè, z'n benen zijn er stijf van geworden. Nu eerst de boel gauw opbergen en dan naar binnen.

Even later ligt Evert in bed met een lange schram dwars over zijn hand en een dikke bloedblaar op zijn duim. Zo valt hij in slaap.

Diezelfde week nog staat het konijnenhok kant en klaar tegen de achtergevel van hun huisje op een paar hoge palen. Het ziet er netjes uit en van binnen is het gewit. Ja, het kan bekeken worden! Evert is er niet weinig trots op. 's Morgens vroeg, zodra hij uit bed komt en 's avonds uit school, is z'n eerste gang naar het

hok, om het nog eens aan alle kanten te bewonderen. Het is stevig en ruim. Geloof maar, dat de konijnen het een prettig verblijf zullen vinden. Had hij ze nu maar! Hij moet echter nog een week of wat geduld hebben, want hij heeft er een paar van Karel gekocht en die kunnen nog niet bij de moeder vandaan, daarvoor zijn ze te jong. O ja, hij had ze ook wel van Geert Veenstra kunnen kopen voor drie gulden per stuk, maar Karel is er goedkoper mee.

„Voor twee gulden per stuk mag je de mooiste uitzoeken,” heeft deze gezegd. Dat komt, omdat ze vrienden zijn. En al valt het wachten niet mee, toch zal hij zijn ongeduld overwinnen. Er is immers een mooie cent mee te verdienen. Die kan moeder dan maar in de beurs houden!

Eindelijk komt er aan het wachten een eind en springen er in het hok twee helder-witte konijntjes rond. Eerst zaten ze wat onwennig in een hoek stijf tegen elkaar aangekropen, maar 't duurt niet lang, of ze zitten al smakelijk aan de heerlijke blaadjes te knabbelen, die Evert in de ruif heeft gelegd. Hij heeft geen oog van de diertjes af. Verrukkelijk, zo'n prachtig gezicht! Als moeder ook even belangstellend komt kijken, vliegt hij op haar af en geeft haar een zoen op de wang, dat het klapt. Vraag maar niet, of hij ook blij is! Hij weet van uitbundigheid haast niet wat hij doet.

Als vader thuis komt, krijgt die ook een omhelzing, maar de harde stoppels van de baard prikken geducht! Dan neemt hij zijn ouders beiden in de arm en maakt een rondedansje met hen. Hij moet zijn vreugde uiten, maar vader heeft er gauw genoeg van. „Houd op, jongen,” lacht hij, „ik word nog dronken van dat gedraai!” En moeder hijgt met een hoogrode kleur: „Hè, hè, malle vent, die je bent!” Maar ondertussen vinden ze het fijn, dat hij zó met het presentje is ingenomen en haast niet weet, hoe hij zijn dankbaarheid zal tonen.

Kom, nu zal hij eerst nog wat gras snijden. Het lekkerste, het smakelijkste voedsel zoekt hij op. Daaraan besteedt hij alle tijd. Maar zie dan ook eens, hoe begerig

ze het naar zich toe halen en er van smullen, tot hun buikjes er rond van gaan staan. Wel voldaan liggen ze een poos later, als Evert nog eens komt kijken voor bedtijd, dicht tegen elkaar aangekropen in het warme stro.

Dan hangt hij een dikke, zware jutezak voor de ruif en sluit daarmee het hok af. Tot morgenvroeg!

Met een dankbaar hart zoekt Evert z'n bed op. Hij heeft zich nog nooit zó gelukkig gevoeld. Allerlei mooie gedachten zweven er nu door

Dan neemt hij zijn ouders in de arm en maakt een rondedansje met hen.

zijn hoofd. Hij zou wel kunnen zingen. Maar dan kunnen z'n ouders niet slapen en Wiep mocht eens wakker worden. Daarom ligt hij in stilte nog een poosje te genieten van al de heerlijkheden, die deze dag bracht. Plots staat daar echter Marten de Vries bij hem, de jongen met wie hij laatst heeft gevochten. Hij gevoelt het, met

hem heeft hij nog iets goed te maken. Dan zal zijn vreugde nog groter worden. Er schiet hem iets te binnen.

Weet je wat, die zal hij morgen al z'n knikkers geven! Vast wel een zakvol!

Ja, dat doet hij! Kerel, wat zal die Marten ogen opzetten! Evert geniet er nu al van. Is het niet fijn door hem bedacht? En het hindert niet, als hij geen enkele knikker overhoudt, hij heeft immers nu konijnen, die zijn hem veel meer waard. Hij is vast besloten zijn mooie plan de volgende morgen direct uit te voeren. Een gevoel van stille vrede daalt in zijn hart.

EVERTS WENS

Tekenen vindt Evert het allermooiste vak van de school. Het zou werkelijk geen straf voor hem zijn, als hij een hele week niets anders te doen had. Het verveelt hem nooit, steeds is hij er met hart en ziel bij. En wat is dan zo'n enkel uurtje per week. Het vliegt voorbij. Er hangen al heel wat tekeningen van hem aan de wand en hij heeft wel eens gehoord, dat die op de ouderavonden het meest bewonderd worden. Planten, dieren, huizen, molens en schepen, van alles tekent hij. Meestal met oostindische inkt, soms ook wel met waterverf. De éne tekening wordt al mooier dan de andere, het is aan alles te merken, dat hij er helemaal in opgaat. En wat heeft meester laatst gezegd? „Er zit een schilder in jou, doe maar goed je best, wie weet, wat er dan nog gebeurt.”

Schilder worden! Ja, hij zou het best willen. In Appelsga woont er ook een, die maakt prachtige bos- en duingezichten. Wat zou Evert hem graag eens bezig willen zien. Hij kan ook nooit een winkel voorbij gaan waar schilderijen te koop zijn. Dan staat hij geruime tijd voor de etalage naar de prachtige kleuren te kijken. En al komt hij ook honderd keer per dag die winkel voorbij, steeds drukt hij zijn neus tegen de grote ruit om al dat moois opnieuw te bewonderen. Als hij dan thuis komt, leeft er een grote drang in hem om direct te gaan tekenen. Maar wat kun je beginnen, als je geen papier, geen verf en penselen hebt? Met een verdrietig en onvoldaan gevoel slentert hij dan wat om 't huis, tot hij bij z'n konijnen terecht komt. Als ze hem zien, staan ze rechtop en slaan met de poten tegen het gaas

van de ruif. „Baas, krijgen we weer wat, we hebben zo'n honger!” En de neusjes snuffelen maar.

't Is een mirakel, hoe goed de dieren zich houden. Ze groeien als kool.

Evert verzamelt bergen voer en stopt van alles in de ruif. En steeds is deze weer leeg. Net of ze nooit wat gehad hebben. Zie ze nu ook weer ongeduldig heen en weer lopen en tegen het gaas opspringen. Honger, honger!

't Schijnt, of ze niet te verzadigen zijn. Evert ligt al op z'n knieën in 't bleekveldje en 't mes ritst door 't gras. Ja, 't geeft veel werk als je konijnen hebt, maar hij heeft 't er graag voor over. Niets is hem te veel. Hij maakt soms hele zwerftochten om de sappigste blaadjes te vinden. Hoe meer ze eten, hoe harder ze groeien. 't Worden al hele beesten. Wie weet voor welke prijs hij ze nu al verkopen kon. Maar dat doet hij natuurlijk niet, hij wil fokken, over een tijd komen er jongen, dan zal er een hok bij moeten. En dan weer een en nog een, op de duur wordt het hier een hele veestapel! Och, och, wat zal hij er dan een geld uit kunnen maken! 't Wordt nog een goudmijn, geloof dat maar! 't Wordt zo langzamerhand tijd, dat hij een geldkistje krijgt. Hij moet toch een ding hebben, waar hij al dat geld in op kan bergen? Hij weet al lang, wat het eerste is, dat hij er voor kopen zal. Tekengereedschap! Papier, inkt, verf en penselen! En dan zal hij zijn hart kunnen ophalen! Hij glundert al bij 't vooruitzicht.

Als hij de ruif opnieuw gevuld en nog een ogenblik de konijnen aandachtig bekeken heeft, gaat hij in huis. Moeder zit alleen in 't kamertje en is bezig een blauwe kiel van vader te verstellen. Op de weg weerklinkt de heldere lach van Wiep, die met de buurmeisjes aan het spelen is.

Er ligt een krant op tafel, die is pas door een jongen bezorgd. Evert leest er wat in, hier een hapje en daar

een brokje, maar er is niet veel, dat hem belang inboezemt. Maar plotseling veert hij op, wat leest hij daar?

„Bij genoegzame deelname zal er te Oosterwolde een tekenclub worden opgericht. Zij, die hiervoor belangstelling hebben, kunnen zich voor 10 Juli aangeven op het Gemeentehuis.” Er staat nog meer bij, maar dit is het voornaamste.

„Moeder, lees dit eens!”

Met een sprong staat hij naast haar. „Kijk, deze advertentie!” Hij wijst haar met de vinger aan en wacht dan vol spanning af, wat ze hiervan zeggen zal.

„En wat zou dat nu?” vraagt moeder, als ze het gelezen heeft. Ze kijkt haar jongen aan, die daar met vragende ogen bij haar staat. Ze gelooft, dat ze zijn bedoeling wel kan raden.

„Of wou jij daar misschien ook graag heen?”

„Ja, moeder!” Dat komt echt uit de grond van zijn hart!

„Nou, we moeten maar eens zien,” zegt moeder. „Ik moet er natuurlijk eerst eens met vader over praten. Het hangt er maar van af, wat het kosten moet.”

Ja, dat begrijpt Evert wel. Z'n ouders hebben ook al konijnen voor hem gekocht. En ze kunnen zich niet alle uitgaven veroorloven. Jammer dat er ook altijd geld aan te pas moet komen. Maar over niet al te lange tijd hééft hij immers geld! Wie weet, hoeveel hij met de konijnen verdient. Als vader nu maar wat toeschietelijk is, zal het best los lopen. O, als het eens mocht! De gedachte daaraan laat hem geen ogenblik los.

„Hoe is het Evert, ga jij ook naar de tekenles?” vraagt meester de volgende morgen. „Of heb je 't niet in de krant gelezen?”

„Jawel, meester. Maar vader moest er eerst nog eens over denken.”

„'t Was anders net wat voor jou.”

„Ja, meester!”

„Weet je wat, 'k zal er eens met je vader over praten, misschien dat het dan lukt.”

„Goed, meester!”

Nu is Evert hoopvol gestemd. Vader voelt er niet veel voor. „Och, zo'n tekenclub,” heeft hij gisteravond gezegd, „waar is zo'n ding nou goed voor. Jij moet iets leren, waarmee je later je boterham kunt verdienen. 't Is wel aardig, als je goed tekenen kunt, maar je komt er niet ver mee. Je steekt er geen eent mee in je zak. 't Kost allemaal maar geld. Nee jongen, 't is beter, als je 't volgend jaar van school gaat, dat je direct bij de boer komt, dan heb je de kost en verdien je meteen een spaarcent.”

Dat zei vader allemaal. Maar even later had hij er toch nog op laten volgen: „'k Zal er nog eens over denken! Als 't nou niet te veel kost . . . afijn, ik zal wel eens zien!”

Er is dus nog een kansje en vooral nu meester er met vader over praten zal.

't Is niet vroeg meer, als Evert die avond thuis komt. Hij heeft konijnenvoer gezocht achter de boswallekes. Nu eerst nog even de konijnen verzorgen en dan in huis.

Jonge, vader is al thuis. Die zit in het hoekje bij het raam heel smakelijk zijn pijpje te roken. Zijn beide benen liggen rechtuit op een stoel.

Dit uurtje voor bedtijd vindt Evert altijd het gezelligste van de hele dag. Wiep ligt reeds in de bedstee en slaapt als een roos. Hij mag tegelijk met z'n ouders naar bed, hij is ook vier jaar ouder dan zijn zusje.

„Hoor es Evert,” zegt vader en hij doet een paar geweldige trekken aan z'n pijp, „je wou graag naar de tekenles hè?”

„Ja, vader!” Evert is plotseling één en al spanning.

Jonge, vader is al thuis.

Wat zou er komen? Hij heeft geen oog van z'n vader af, alsof de woorden op diens gezicht te lezen staan. Maar vader verlegt eerst nog eens zijn been, blaast dan bedachtzaam een wolk tabaksrook naar de zolder en zegt dan kalm: „Nou, van mij mag het wel!”

„Ha!”

„Stil, jongen, Wiep kan wel wakker worden,” waarschuwt moeder.

Evert was al van de stoel gesprongen, maar nu gaat hij weer zitten.

Z'n ogen stralen! Het mag! Het mag! „Vader,” zegt hij op een innig gelukkige toon en hij legt hem vertrouwelijk de hand op de schouder, „wat ben ik daar blij mee! En ik zal zelf alles wel betalen van m'n konijnengeld, hoor!” Dat moet toch wel een hele tegemoetkoming voor z'n ouders betekenen, vindt hij.

„Konijnengeld?” vraagt vader verwonderd.

„Ja, als ik jongen krijg, verkoop ik ze toch en dan . . .”

„Ja, als!” zegt vader. „Als de zee opbrandt, krijgen we gebakken vis! Je moet de huid niet verkopen, voor je de beer geschoten hebt. Niet al te grote luchtkastelen bouwen, jongen! Het is nog zo ver niet. Er kan zo licht wat gebeuren, waar je niet op gerekend hebt. Zo heb ik eens een kalf gekocht. Ik dacht: dat kalf wordt een koe. En die koe geeft een kalf en dat wordt weer een koe. Och jongen, ik zag in m'n gedachten al een hele boerderij kant en klaar voor me staan. Maar we wonen nog in ons huisje en ik ben nog arbeider, want — dat eerste kalf ging dood. En zo kan het gebeuren, dat er van je toekomstplannen niets terecht komt. Zo is het leven nu eenmaal. Maar ik hoop, dat jij gelukkiger mag zijn. In elk geval, je bedoeling is goed”

Dan trekt vader een paar maal aan zijn pijp, maar nee, die is onder dat lange verhaal uitgegaan. Er moet een nieuwe lucifer aan te pas komen. O wacht, Evert heeft er al eentje aangestoken. Paf, paf, zie zo, dat rookt weer! O, kijk eens, zo'n mooi kringetje! Nog één! Of vader ook kringetjes-blazen kan! Evert volgt met z'n ogen de ronde, blauwe wolkjes tot ze bij de lage, zwartgeverfde balken van de zolder uiteen vloeien. Maar dan ineens zijn zijn gedachten ook weer bij de konijnen. Daar heeft hij nog nooit bij stil gestaan, dat zijn konijnen ook dood kunnen gaan. Het éne lag zo pas rechtuit, plat op z'n zij, in het hok. Hij had gedacht, dat het sliep, het kan toch niet Een grote ongerustheid maakt zich plotseling van hem meester. Hij springt onverwacht van zijn stoel, zodat zijn ouders er van schrikken, holt naar buiten, valt bijna over z'n klompen, trekt de jute-zak met één ruk voor de ruif weg

Nee, gelukkig, het heeft geslapen, het zit nu dodelijk verschrikt in een hoek van het hok, maar spring-levend.

Geen wonder dat de dieren schrokken, hij was ook zo wild. Nu kan hij gerust zijn. Hij zal morgen het hok weer uitmesten en nieuw stro er in leggen, dat is een best ding tegen ziekten. Hoe zindelijker, hoe beter. De konijnen mógen niet doodgaan, daar zal hij, voorzover het mogelijk is, voor waken. Het sappigste, het gezondste voedsel zal hij voor hen zoeken, al is 't ook uren ver. Groeien zullen ze, zwaar en dik worden en zo lang, dat het hok te klein voor ze wordt. Met die gedachten komt hij 't kamertje weer binnen.

„Waar moest jij nog zo vlug heen?” vraagt moeder.

Evert mompelt wat binnensmonds, het is onverstaanbaar, maar een antwoord op de vraag is het niet. Gelukkig, moeder gaat er niet verder op in.

„'k Wil je nog wel zeggen,” zegt vader dan, „dat je 't eigenlijk aan je meester te danken hebt, dat je naar die tekenles mag. Die kwam net aanfietsen, toen ik vanavond de melkbussen naar de weg reed. Hij begon direct over die tekenclub en vond dat jij er ook heen moest. Hij praatte net zo lang, tot ik me gewonnen gaf. Afijn, we zullen het deze winter proberen, volgend jaar moet je naar de boer, dan heb je er toch geen tijd meer voor.”

Naar de boer! Daar voelt hij nou net niks voor! Er zijn jongens, die er dol op zijn. Die menen, dat het boerenwerk alleen maar bestaat uit paardmennen! Hij ziet 't aan zijn vader wel anders. Zie hem daar nou eens doodmoe in de stoel zitten met vuile broekspijpen. Hij komt tegenwoordig zo laat van het werk, het is de moeite niet om zich voor bedtijd nog te verkleeden. Zie die handen er eens op aan, ze zitten vol zwarte groefjes en de vingers zijn krom vergroeid naar de schop. Nee, een gemakkelijk leventje is 't niet bij de boer, lange dagen en korte nachten vaak en zelfs 's Zondags is vader niet vrij, dan moet hij melken. Laat een andere jongen dan maar naar de boer gaan als hij daarvoor

voelt, dat werk moet ook verricht worden, hij zou dat het laatste verkiezen. Hij wilde laatst graag piloot worden, daar zijn bijna alle jongens verzot op, maar nu heeft hij zijn gedachten op wat anders gezet: schilder! Het gaat al mooi die kant op, hij zal nu ook naar de tekenles! Een fijne meester heeft hij, die vind je zelden zo. Jonge, dan heeft hij toch met vader gepraat, ja, hij zei 't al.

Nou ja, vader zei wel, alleen voor déze winter, maar als hij nu goed z'n best doet en flinke vorderingen maakt en meester doet dan nog eens een goed woordje voor hem, wie weet, misschien mag hij dan wel schilder worden. Dat denkbeeld laat hem geen ogenblik meer los, hij is heel hoopvol gestemd.

NAAR DE TEKENLES EN — DE „WATERDOBBE”

Op een avond in September gaat Evert voor het eerst naar de tekenles. Hij heeft een eindje potlood en een stukje gom, dat hij van de meester gekregen heeft, in zijn zak gestoken. En onder de arm draagt hij zijn schetsboek, een verjaarsgeschenk. Dat heeft hij al bijna half vol getekend met allerlei krabbeltjes. Sinterklaas staat er ook in met de rode mijter op en de bisschopsstaf in de hand. En naast de vurige schimmel loopt zwarte Piet met z'n lachend gezicht, een grote zak op de rug. Ook heeft hij veel plaatjes uit zijn Zondagschoolboekje nagetekend in lange winteravonden. En meer zulke dingen.

Maar nu gaat hij pas goed tekenen en schilderen leren! Een kunstschilder geeft les. Je kunt best zien, dat het een kunstenaar is. Lange haren golven om zijn oren en hangen bijna op zijn kraag en hoewel het een jonge man is, draagt hij reeds een donkere baard. Dat schijnt er zo bij te horen. Evert wil straks, als hij schilder is, ook een baard hebben, neemt hij zich voor. Een flinke lange! Zijn haar zou hij nu direct wel kunnen laten groeien; nee, hij gaat vooreerst niet meer naar de kapper. Dat spaart weer een kwartje uit, dat zou hij aan tekengerei kunnen besteden.

Daar heb je warempel Kees Bergsma, de postbode, ook. En Sjoerd van Freerk en Jap. Die is schoenmaker van beroep. Beiden zijn ze reeds boven de twintig, maar nu zitten ze weer als schooljongens in de bank. Evert is één van de jongsten, misschien de allerjongste wel.

Ze hebben allen één ding gemeen: liefde voor het tekenvak. En daarin doet Evert voor niemand onder.

't Wordt een prachtige avond. Ze moeten allen een tekening uit het hoofd maken.

Nu, daar hoeft Evert niet lang naar te zoeken. Hij gaat hun eigen huisje tekenen! Hij ziet het in gedachten voor zich staan. De voorgevel, de kozijnen met de kleine ruitjes, het afhangende dak, zie zo, het vordert al mooi. Nu nog de deur, het kelderluikje en de regenton op de hoek. En dat is het stookhok. O, hij kon alles wel dromen. De beide oude perebomen vrij wat vooroverhellend, zodat de kruinen zich in het slootwater spiegelen. Die sloot moet nog eens gedempt worden, want 's zomers vallen er heelwat van die lekkere, sappige peren in dat vieze, drabbige water. Als ze de peren gaan schudden, leggen ze eerst altijd een net over de sloot, om daar de goudgele vruchten in op te vangen. Onder al deze gedachten, werkt hij ijverig voort. Nu is hij bezig met het hek op de dam, een paar kromme, bochtige lijntjes, zodat het heel oud lijkt. Verder nog een kriebeltje hier en een krasje daar, ziezo, hij is klaar! O nee, wacht nog even, nu zou hij het kleine bloemperkje nog vergeten. En de oude pomp met de piepende zwengel op zij van het huis. Er moet maar een emmer onder staan. Maar nu ontbreekt er ook niets meer aan. 't Zal hem benieuwen wat die mijnheer er van zeggen zal.

„Nou, dat is vlug en meteen keurig gedaan,” prijst deze. „Alleen dat lijntje loopt niet goed, dat moet, als je 't verlengt, in de horizon komen. Daar zullen we 't straks nog even uitvoeriger over hebben, want er zijn er meer, die dergelijke fouten maken. Maar overigens — in orde, hoor! Weet je wat, nu moest je hem maar eens gaan verven. Heb je zelf wel een verfdoois met blokjes of tuben verf? Nee? Dan moet je die binnenkort eens gaan aanschaffen. Voor een rijksdaalder of een

gulden of drie heb je al een mooi begin. En dan kun je later zo af en toe dit gaan aanvullen met andere kleuren. Vanavond mag je mijn doos wel gebruiken. Zal ik je de lucht eens voordoen?"

't Wordt prachtig, schitterend! Nadat het papier eerst flink nat is gemaakt — in school doen ze dat nooit — worden de kleuren aangebracht. Vol bewondering ziet Evert toe. Het is haast niet te geloven, dat de lucht zo precies nagebootst kan worden. Het is net echt. En dan die wolken! Wat zijn het toch tere, warme tinten! Evert kan er niet over uit. Het is wonderlijk mooi! Er komt een groot verlangen in hem, om het ook zo goed te leren.

Hij neemt zich voor niet te rusten voor hij die kunst volkomen meester is.

Die avond werkt hij onafgebroken, zonder op zien, aan zijn tekening. Niet wild en gejaagd, maar voorzichtig en nauwkeurig. Hij heeft er niet alleen al zijn aandacht bij, maar ook zijn hart. Zijn ziel legt hij in het werk. Af en toe krijgt hij, vooral bij het mengen der kleuren, nog een opmerking of raadgeving, maar als de tekening af is, een welverdiend pluimpje!

„Bravo!” zegt de mijnheer-met-de-baard, „dat is keurig gedaan! Ik heb het al lang gemerkt: jij hebt veel aanleg voor dit vak. Als je goed je best blijft doen, zul je 't nog ver brengen.”

Dat geeft Evert moed. Hij zou wel direct weer aan de slag willen gaan en een nieuwe tekening maken. Dat is geen wonder, nu de eerste zo goed gelukt is. Maar nee, voor deze avond is het welletjes. Het is reeds tien uur. Tot de volgende week dus.

Als Evert thuis komt, is moeder nog op. „Dat is een latertje geworden,” zegt ze.

„Vader ligt al een poosje achter de bedsteedeuren.” Voor Evert naar bed gaat, laat hij moeder eerst z'n tekening zien.

„Och, och,” zegt ze bewonderend en ze slaat haar handen ineen, „ons huis. Jongen, wat is dat mooi! Ja, dat zie ik direct, de oude perebomen, de pomp, het stookhok, alles staat er op en zo sprekend, hoe heb je 't zo kunnen maken!”

Everts ogen stralen! Moeder raakt er bijna niet over uitgepraat, zo mooi vindt ze het. Dat doet hem goed. Nu kunnen ze zien, dat hij maar niet voor niemandal naar de tekenles gaat, maar er ook werkelijk wat goeds

uitvoert. Hij is benieuwd, wat vader er van zeggen zal.

Met een speld hecht hij de tekening aan de wand. Het eerste schilderij!

Moeder raakt er bijna niet over uitgepraat.

Die verfdoo's bezorgt Evert de volgende dag heel wat hoofdbrekens. Hoe komt hij er aan! Een gulden of drie is geen kleinigheid en hij heeft geen vrijmoedigheid zijn ouders er om te vragen.

Het lesgeld bedraagt ook al twee kwartjes per week. Als er eerst maar eens jonge konijnen in het hok liggen! Wat zal hij dan blij zijn! Dan kan hij alles met zijn eigen geld betalen en heeft hij de hulp van zijn ouders niet meer nodig. Hij moet nog even geduld hebben, lang zal het echter niet meer duren. O, wat verlangt hij naar dat ogenblik, wanneer er wellicht negen of tien van die jonge diertjes in de hoek van het hok zullen

liggen! En dan verkopen! Hij heeft al een keer of wat een ruwe berekening gemaakt. Dat wordt een bedrag om van te duizelen. Dan kan hij zijn ouders alles dubbel en dwars terug betalen. Hij kan dan zelf ook voor het lesgeld zorgen.

Als deze gedachten door zijn hoofd spoken, vindt hij bijna de moed om zijn ouders om een verfdoois te vragen. Ze behoeven het geld immers maar even voor te schieten, over niet al te lange tijd krijgen ze het terug, met rente als 't wezen moet. En zonder verf kan hij niets beginnen. Op de tekenles kan hij desnoods leentjebuurt spelen, maar thuis zit hij zonder en dan zou hij ook zo graag willen schilderen. Hoe meer hij zich oefent, des te eerder verstaat hij de kunst.

's Avonds slentert hij naar Karel Bergveld. Hij wil diens konijnen eens zien. Marten de Vries is er ook. Het wilde vechtpartijtje zijn ze beiden al lang vergeten. Everts knikkers hebben alles goed gemaakt. Nu staan ze echt gezellig met elkaar te babbelen over de konijnen. Karel heeft juist een paar nieuwe gekregen, ja, die moeten de jongens eens zien. Hij haalt ze uit het hok en zet ze op de grond. Zijn dat geen lieve diertjes? En wat hebben ze een mooi donker-grijs, muiskleurig velletje! En zo zacht, voel eens! En wat korte oortjes, hè? 't Zijn ook ras-konijnen! Daar hoopt Karel straks prijzen mee te behalen op de tentoonstellingen! Vraag maar niet, wat hij er voor betaald heeft. Om de beurt strelen de jongens met hun hand het zachte rugje, het voelt net als fluweel. De diertjes liggen languit, met hun buik plat tegen de grond en wachten geduldig het ogenblik af, waarop Karel ze weer in het hok zal zetten.

Dan slenteren de jongens de weg op. Ze weten eigenlijk niet wat ze zullen uitvoeren. Dan opeens ziet Marten een ton in het weiland liggen.

„Zullen we eens bij de „waterdobbe” kijken?”

vraagt hij. Het is een grote, ronde kuil vol water, een drinkplaats voor het vee, midden in de wei.

Ja, daar zijn de beide andere jongens direct voor te vinden. Het heeft de laatste dagen erg geregend, er zal wel veel water in de „dobbe” staan. En dan kun je er zo fijn met de ton in varen. Ze halen onderweg heel wat wederwaardigheden op, die ze daar beleefd hebben. Ze gaan het laatste eindje nog op een holletje lopen, zo aantrekkelijk wordt opeens dat avontuurlijke plekje.

Ja, jongens, er staat genoeg water in, om een tochtje te maken! Ze rollen vlug de ton in de „dobbe” en zetten hem rechtop. Ziezo, het vaartuig ligt gereed en dan vechten ze er haast om, wie er 't eerst in zal klimmen om de gevaarlijke diepte over te steken. Want gevaarlijk is 't en daarom juist zo mooi!

Evert eerst! Hij steekt eerst zijn ene, dan zijn andere been over de rand van de ton. Hij staat! En nu maar afduwen. Maar waarmee? Stom, ze hebben nog niet eens een stok.

Karel klautert vlug tegen de schuine kant op om een stok te zoeken. Ondertussen probeert Marten de ton met de voet af te duwen.

„Niet doen, Marten!” roept Evert verschrikt, „als-t-ie eens kantelt!” Dat is hem een keer overkomen, nu al een paar jaar geleden. De hele ton liep vol water en hij gleed pardoes voorover in de dobbe. De jongens gierden van het lachen natuurlijk, maar hij moest met 'n natte plunje naar huis en daar werd hij niet erg hartelijk ontvangen. Als hij daar nog aan denkt!

Ah, daar komt Karel weer aan. Hij heeft een lange, dikke tak in de boswal gevonden. 't Is een dode stok, erg stevig lijkt hij niet, maar als ze voorzichtig zijn, zal hij best voor hun doel kunnen dienen.

Ze vermaken zich. Evert vergeet er zijn hele verfdoois bij, als hij het wiebelende vaartuig over het glimmende water duwt. Karel, wat gaat dat mooi! Karel en

Marten staan hem aan de oever van de „zee” na te kijken en aan hun ogen kun je zien, dat ze op een schipbreuk hopen. Er moet een ongeluk bij, dan wordt het pas goed!

Maar Evert gaat rustig te werk, hij zorgt er voor, dat hij niet met zijn hele gewicht op die broze stok leunt en met de ton op de planten terecht komt, die midden in de dobbe op het water drijven. Voorzichtig vaart hij er omheen. Nog een keertje flink afduwen en de ton glijdt aan de andere kant van de „plas” tegen de wal, waar Karel en Marten hem opwachten.

„Nou ik!” zegt Karel. Maar Marten heeft de stok reeds te pakken. Dan met zijn beiden, wel ja, dat kan ook. Ze staan stijf tegen elkaar aan en kunnen zich nauwelijks bewegen. De ton is zwaar geladen, maar ligt des te steviger.

Evert staat op de wal te dansen van plezier, want als dit goed afloopt, zal het hem honderd procent meevallen.

Marten duwt met de stok, kerel, wat gaat dat zwaar! Evert moet maar een handje helpen, maar voorzichtig, hoor! Ja, de boot komt vlot, hij is al een meter van de „haven” verwijderd. Nu zijn ze op volle „zee”! Marten laat opnieuw de stok in het water plonsen en duwt wat hij kan. Maar dan neemt de ton ongelukkigerwijze een lelijke zwenking en komt op het drijfgras terecht. Gejaagd stoot Marten de vaarboom in het water en probeert over de „zandbank” heen te komen. Maar mis hoor, ze zitten zo vast als een huis. Marten duwt, duwt uit alle macht, maar er is geen beweging in de ton te krijgen. En Evert staat maar te lachen, die gaat ’t best naar de zin. De beide jongens moeten er zelf ook om lachen, ze nemen ’t nog al gemoedelijk op. Wat een avontuur!

„Ga eens wat op zij!” zegt Marten tegen Karel, „ik heb geen ruimte om me schrap te zetten.”

„Je hebt goed praten,” lacht Karel, „ik zou niet weten, waar 'k heen moet.”

Nee, dat is waar, ze zitten als haringen in de ton. Als ze hun voeten een beetje verzetten, trappen ze elkaar op de tenen.

„Jullie zult vannacht wel op de waterdobbe moeten slapen,” lacht Evert. „Als je dan maar geen last van de haaien krijgt!”

Wacht maar, Marten zal de spotter wel vinden. Hij slaat onverhoeds met de stok op het water, zodat de waterdruppels Evert om de oren spatten.

„Wat zweet jij, zeg!” roept Marten. „Heb je 't zo benauwd? Nou, wij niet hoor, we zitten hier heel gezellig bij mekaar. Wat jij Karel?”

Maar ondertussen stelt Marten wanhopige pogingen in 't werk om weer vlot te komen.

„Laat mij eens proberen,” stelt Karel voor. Maar hij brengt er evenmin wat van terecht. Muurvast zit de ton. Maar ze moeten hier toch vandaan!

Evert weet ook niet hoe hij de helpende hand moet bieden. 't Spijt hem eensdeels, dat hij ook niet in de ton is. Maar deze biedt nauwelijks aan twee enige ruimte. Anders ja, hij zou graag hun lotgenoot willen zijn en dan proberen om toch met droge voeten aan land te komen.

„Zet daar de stok eens neer,” zegt Marten, „dan zullen samen duwen.”

Ze zetten al hun kracht er op, maar tegen zo'n gewicht is de stok niet bestand. Onverwachts klinkt een krakend geluid, de stok breekt middendoor en de beide jongens hangen half uit de ton met hun handen in het water. Evert schatert als hij die komieke buiteling ziet, maar de schipbreukelingen richten zich toch weer op. Hun lachende gezichten zijn rood van inspanning. In hun vingers houden ze nog de ene helft van de „vaarboom” krampachtig geklemd. Ze smijten Evert dat

stuk voor de voeten, die haast geen raad weet van de pret. „Ja, lach ons maar uit, als we je straks te pakken krijgen, houden we je hoofd een kwartier boven de dobbe!” zegt Marten. Maar zover is het nog niet. Ze zien in, dat ze nu in een benarde toestand verkeren en er is maar één middel om weer aan de wal te komen. Dan moeten ze hun benen over de rand van de ton zetten en dwars door de dobbe lopen. Erg aantrekkelijk vinden ze dat nu niet bepaald, maar afijn, er zal wel niets anders opzitten. Vooral Karel huivert er voor terug. Als hij met een nat pak thuis komt, krijgt hij een uitbrander, die hem nog lang zal heugen. Zo langzamerhand verdwijnt dat overmoedige lachje en komt er een wanhopige trek om zijn mond te liggen. Hulpe-loos ziet hij om zich heen.

Marten weet echter de fleur er nog wat in te houden. „Wij gaan nog niet naar huis, nog lange niet, nog lange niet, nog lange niet naar huis!” zingt hij met een schreeuwerige stem. Hij vindt blijkbaar het geval nog erg vermakelijk, maar niemand kan in zijn hart lezen.

Evert gaat weg om een nieuwe stok te zoeken en ondertussen heft Marten een angstgehuil aan. Je zou werkelijk menen, dat er mensen in doodsnood verkeren, zulke vreselijke geluiden stoot hij uit. Daar komt al een redder aanrennen. Het is Evert, die, zo vlug zijn benen het toelaten, op het noodgeschrei afkomt. Vier handen worden in vertwijfeling hem toegestoken.

„Ja, ja, ik kom, ik kom!” hijgt hij. Hij steekt hun de stok toe en twee paar handen grijpen toe en trekken aan

„Laat los!” roept Evert en hij vergeet, dat hij zelf moet loslaten. Hij wou de jongens op deze manier naar de kant trekken, maar daar vier handen sterker zijn dan twee, wordt hij met één enkele ruk in de dobbe getrokken. Daar staat hij met z'n benen in het water, maar

Hij steekt hem de stok toe en twee paar handen grijpen toe.

springt direct terug op het droge met het ene uiteinde van de stok nog in z'n handen en zó onverhoeds is die sprong, dat de hoge ton kantelt, en Karel en Marten voorover buitelen en in de dobbe glijden. Ze spreiden daarbij hun handen en vingers uit, alsof ze steun zoeken op het watervlak, maar vinden dit pas op de modderige bodem! Bij dit potsierlijk gezicht, vergeet Evert z'n eigen kletsnatte kousen. Hij giert het uit! Daar komen de „kikvorsen” aanzwemmen en klauteren tegen de wal op. Ze barsten met zijn drieën los in een onbedaarlijke lach. De tranen rollen hun over de wangen, ze willen wat zeggen maar opnieuw proesten ze het uit. Ze grijpen elkaar vast en dansen met zijn drieën in het rond. Het water klotst in de klompen. Dan laten ze zich in het gras rollen, waar ze eindelijk wat tot bedaren komen. Och, och, wat hebben ze vanavond een pret gehad!

Maar nu moeten ze met hun natte pakje naar huis.

Dat wordt nog een moeilijke gang. Evert heeft overigens het minste te vrezen, hij is immers alleen aan z'n benen nat en daarvan komt het dan ook, dat hij het vrolijkste gezicht van hun drieën heeft.

Het is reeds schemerig geworden als ieder zijn huis opzoekt. Eenzaam en verlaten ligt de „waterdobbe”.

Bij het stoepje trekt Evert direct zijn kousen maar uit en hangt ze over een latje te drogen. Op de weg heeft hij gezien, dat thuis de lamp al brandt. Een zacht schijnsel dringt door het witte laken, dat voor de kleine raampjes hangt, naar buiten.

Als hij de kamerdeur opent, schrikt hij. Daar zit dominé warempel! Hij wil gauw terug lopen, maar ze hebben Evert-met-zijn-blote-benen al gezien. En bij het licht van de lamp bemerkt hij, dat ze niet bepaald schoon zijn te noemen. En zijn handen, o, wat zien die er uit! Daar zit het vuil van de „dobbe” nog aan! Had hij zich eerst maar gewassen! Hij schaamt zich de ogen uit het hoofd. Maar dominé steekt hem z'n blanke hand reeds toe, er zit niets anders op, hij moet z'n vuile er wel in leggen. Maar hij doet het met terneergeslagen ogen. Dat dominé hen ook juist vanavond komt bezoeken, het kan niet ongelukkiger treffen.

„Waar heb jij je kousen?” vraagt moeder verwonderd.

Hè, wat vervelend, nu moet hij vertellen, dat hij, grote jongen van dertien jaar, nog met natte voeten is thuis gekomen. Gelukkig nemen zijn ouders het nogal gemoedelijk op. Ze zeggen er weinig van, dat komt natuurlijk ook, omdat de dominé er is.

Vader staat op en tot Everts verbazing neemt hij de tekening van de wand.

„Wat zegt u hiervan, dominé?” vraagt hij vol trots.
„Die heeft onze jongen gemaakt!”

„Heb jij die gemaakt, Evert?” vraagt dominé.

„Het is haast niet te geloven.”

„Ja, dominé!”

„Nou, ik vind hem prachtig! Schitterend! Als je wilt, kun je er voor mij ook wel eentje maken. En ik beloof het je, als hij zo mooi wordt als deze, komt hij in de pastorie aan de wand te hangen!”

Dominé bewondert hem nog een ogenblik. Hij houdt hem zó, dat het volle licht van de lamp er op valt. „Het is keurig,” zegt hij, „ik wou, dat ik het zo kon!”

Van zoveel lof wordt Evert stil. En die wordt hem nog wel door een dominé toegezwaaaid. Ondertussen ontgaat het hem niet, hoe vader in stilte geniet. Zie hem eens glunderen! Ja, dat is zijn jongen, die zo prachtig schilderen kan! Daar is hij niet weinig trots op!

Dan denkt Evert opeens weer aan de verfdoo's. Het is nu een geschikte gelegenheid er zijn vader om te vragen. Zo'n prachtige kans krijgt hij misschien nooit weer. Je moet het ijzer smeden als het heet is, zegt het spreekwoord, welnu . . .

„Nou Evert,” zegt vader, „dan moet je de pastorie maar eens tekenen.”

„Ja, vader, maar 'k heb geen verf,” antwoordt Evert. „'k Moet nog een verfdoo's hebben.” Hij vertelt, hoe hij voor deze tekening een verfdoo's geleend heeft en dat mijnheer Vink, de leider van de tekenclub, gezegd heeft, dat hij er zelf een moet bezitten.

„Ja,” zegt dominé, „het materiaal moet in orde zijn, anders kun je niets beginnen. En ik heb nu gezien, dat jij zo'n verfdoo's waard bent.” En tot vader zich wendend, vervolgd dominé: „Het geld, dat jullie daarvoor uitgeven, is ongetwijfeld goed besteed.”

Vader doet een paar geweldige trekken aan de pijp. Hij vindt de uitgave wel wat groot, ze hebben een paar konijnen voor hem gekocht, de tekenlessen kosten wekelijks twee kwartjes en nu zo'n verfdoo's nog . . . 't Moet ook eens ophouden. De wal keert tenslotte het

schip. Maar afijn, die jongen heeft aanleg, dat heeft hij nu zelf ook gemerkt, hij moet maar een verfdooos hebben. Vooruit maar! Dominé acht het ook noodzakelijk, en die zal er wel meer verstand van hebben dan hij.

„Nou moeder?” vraagt vader, „wat zeg je er van? Moet hij er dan maar eentje kopen?”

„Och ja,” zegt moeder, „dat moet maar, hè?” En ze geeft Evert een knipoogje.

„Ik vind het best!” zegt vader en hij stopt een nieuwe pijp.

Wat is Evert blij! Hij krijgt een verfdooos! Dominé zit er bij, maar anders was hij nu een paar keer uitgelaten door het kamertje gesprongen en had hij zijn ouders eens stevig gepakt! Eigenlijk had dominé dat ook verdiend, want wat heeft dié voor hem gepleit! Als die er niet geweest was, zou vader lang zo gemakkelijk zijn toestemming niet gegeven hebben. Nu ging de kogel vlug door de kerk.

Als dominé vertrekt, geeft Evert hem een stevige handdruk.

ANGSTIGE OGENBLIKKEN

Een paar weken later trekt Evert er met een los velletje tekenpapier op uit om een schets van de pastorie te maken. Het is er nu een geschikte gelegenheid voor, een heldere lucht met veel zonneschijn en geen wind. Zo'n middag moet hij benutten, want nu de herfst nadert, wordt het weer wisselvallig.

Nu moet hij een geschikt plekje opzoeken. Hij loopt de pastorie voorbij, maar nee, het is toch beter, dat hij hem van de andere kant tekent, dan kan de kerk ook op de tekening en dat zou wel aardig zijn. Weet je wat, hij zal ginds in het weiland gaan zitten, dan heeft hij meteen een rustig plekje, waar niemand hem bespieden kan. Hij heeft een hekel aan nieuwsgierige blikken.

Ziezo, hier zit hij fijn. En nu maar gauw aan de gang. Hij meet en vergelijkt en neemt goed de verhoudingen op. Langzaam vordert de tekening. De toren steekt fier zijn slanke spits ten hemel en verdeelt een grote, witte wolk in tweeën. Een paar dwarse streepjes stellen de galmgaten voor. Nu de grote boogramen in de kerkmuur. De verste lijken het smalst. En nu de pastorie, die door een bloemperk van de kerk is gescheiden. Het is een groot vierkant huis met een plat dak. In 't midden van de voorgevel komt de deur met een paar ramen aan weerskanten. Jonge, nu schiet hij mooi op. Het is prachtig werk om in de vrije natuur te tekenen. Nu is de natuur zelf het voorbeeld. Met de tekenclub zijn ze er ook al een paar keer op uit geweest. De eerste keer hebben ze een oud, vervallen huisje aan de Kuipersteeg getekend en de volgende maal een boerderijtje

aan de rand van het wandelbos. Hij heeft nu ook een verfdoo. Meester moest de vorige week naar Groningen en heeft er eentje voor hem meegebracht. Het is niet te zeggen, hoe blij hij daarmee is! Nou, hij gelooft, dat hij klaar is. Nog even alles aandachtig bekijken, er mag niets vergeten worden. Er steken een paar boomkruinen achter boven de pastorie uit. Een paar krabbeltjes en dan is dat ook in orde. Is er nog meer?

Opeens hoort Evert een geweldig gesnuif en gebrul achter zich. Verschrikt ziet hij om en dan is het net, of zijn hart plotseling zal stil staan. Een grote stier, met de kop naar beneden gericht, komt op hem af. Die zal hem op z'n horens nemen en een eind de lucht in slingeren. Dat is ook eens met de knecht van boer Geertsma gebeurd. Met gekneusde ledematen kwam die aan de rand van de sloot terecht. In minder dan een tel flitst deze gedachte door zijn hoofd. Hij springt overeind, voor het logge gevaarte hem onder z'n sterke poten verplettert. Hij loopt wat hij kan, het gaat om zijn leven, maar 't is, of de benen niet mee willen. Ze schijnen gevoelloos en lam geworden, er kan wel geen bloed meer in zitten. En toch moet hij voort, voort! Omzien durft hij niet, maar vlak achter zich hoort hij het kwaadaardig geblaas van het monster, dat hem met grote sprongen inhaalt. Weg, weg, weg! Een vreselijke angst jaagt hem voort. Hij voelt geen grond. O wee, hij verliest zijn klomp en valt voorover. Maar hij springt ook weer op en rent als een dolleman op één klomp verder. Daar stoot het dier een vervaarlijk gebrul uit, een koude huivering trekt Evert door merg en been. O, hij haalt het niet, hij haalt het niet, het hek is nog zo ver. Hij schopt ook de andere klomp uit en holt dan op sokken door het weiland. Daar springt hij met z'n ene voet in een diepe greppel met water, bijna struikelt hij, maar nee, hij houdt zich op de been. Denken kan hij niet meer, hij kan alleen maar draven, rennen, hollen!

Zijn ogen staan groot en wild in zijn hoofd. Hij hijgt en zweet en zijn zij begint te steken. O, hij kan niet meer, hij kan niet meer. En vlak achter hem, nee, al naast hem, is dat angstaanjagend gesnuif en geblaas Als hij even een blik op zij werpt, ziet hij de brede, gerimpelde nek en de natte neus met een ring er in Het woedende dier kromt zich al om z'n horens in Everts zij te boren. Hij doet nog een paar wanhopige sprongen, strekt zijn handen in doodsangst uit naar het hoge hek, dat nu vlak bij is. Maar het beest springt hem brullend voor de voeten, hij ziet het in al zijn vreselijkheid helemaal voor zich staan. Het zal met de ontzaglijke kracht van zijn gespierde lichaam op hem neerstorten. Eén ogenblik begeeft hem de hoop, hij voelt een inzinking, hij kan niet meer. Het wordt rood en groen voor z'n ogen. Hij ziet alleen maar sterretjes, die wild op en neer dansen. Hij wil zich laten vallen en toch loopt hij als een bezetene door. Het gaat nu recht op een sloot aan. Ver af hoort hij geschreeuw van stemmen. Het dringt maar vaag tot hem door, want in z'n oren is een voortdurend gezoem. Dan is daar opeens het donker geglimp van water voor zijn voeten. Het dringt niet eens tot hem door wat het is, een sloot, een vaart, het doet er ook niet toe, hij springt op goed geluk. Maar een ferme sprong kan hij niet meer maken, daarvoor is hij te moe. Het deert hem ook niet, waar hij terecht komt, er over of er in, als dat vreselijke hem maar niet langer vervolgen kan.

Hij springt er in. Ploemp! Het water spat op en komt in beroering. Heftig golft het even tegen de wal. Dan voelt Evert zich vastgegrepen door een paar stevige handen, die hem op het droge trekken. Daar staat hij druipend van het nat met bleek-witte lippen en stijf-strak starende ogen. Maar langzamerhand komt hij tot bezinning. Om hem heen staan druk-pratende en lachende mensen, die hem aangapen, of hij zo met een

parachute uit de lucht is komen vallen. Er staat ook een man bij in een zwart-leren pak, zeker een motorrijder. En een mijnheer met bruine schoenen. Wat een belangstelling! Je zou zeggen, waar al die mensen zo gauw vandaan komen! En de een heeft dit en de ander dat te vragen.

„Je bent aan de dood ontsnapt,” zegt die mijnheer. „Je koos de wijste weg: dwars door het water, daar bleef hij wel voor staan. Een nat pak is niet zo erg, dat droogt wel weer op. Maar als ik jou was, zou ik direct naar huis gaan, anders vat je kou. Weet je wat, mijn auto staat aan de kant van de weg, ik zal je wel even naar huis brengen. Kom maar mee!”

Zo'n vriendelijk aanbod durft Evert niet af te wijzen. Het is een kwartiertje lopen, nu is hij in een ommezentje thuis. Maar eerst kijkt hij nog eens waar dat vreselijke beest is gebleven, dat hem zo'n dodelijke schrik en angst op het lijf heeft gejaagd. Dood-kalm en luid-bulkend loopt het naar het hek, een lange ketting met ijzeren pin achter zich aanslepend. Die heeft hij natuurlijk uit de grond getrokken. Een paar jongens gooien hem modderkluiten na. Maar onverstoorbaar rustig vervolgt hij zijn weg zonder zijn kop om te wenden. Hij schijnt het een spijtig geval te vinden, dat zijn prooi hem ontglipt is. O, Evert kan er nog wel van huiveren, als hij er aan denkt, hoe dicht dat verschrikkelijke monster hem op de hielen zat. Het is een wonder, dat hij er zo goed is afgekomen.

„Wat deed je daar toch eigenlijk in het weiland?” vraagt de mijnheer, die voor hem uitloopt. „Je was toch niet aan het bloemetjes plukken? En voor eierzoeken is 't de tijd ook niet.”

„'k Zat er Maar opeens blijft Evert staan. „Nu mis ik mijn tekening!” zegt hij spijtig. Het komt hem nu pas in de gedachten.

„Je tekening?” vraagt de mijnheer, niet begrijpend.

„Ja, 'k zat er te tekenen. Ik maakte een schets van de kerk en de pastorie,” antwoordde Evert. „'k Had haar net af, maar ben haar kwijt geraakt.”

Hij kijkt nog eens om. Ja, daar ginds ziet hij iets wits liggen. Maar zo lang dat beest daar vrij rondloopt, haalt hij het niet in zijn hoofd het verlorene op te zoeken. Al legden ze er ook een briefje van honderd bij, dan nòg niet! Ja, al lag er een van duizend, dan liet hij het wel liggen!

„De boer zal hem straks wel op stal zetten,” zegt de mijnheer, „dan is het terrein veilig.”

Ja, dat is waar. Hij zal vanavond of morgenochtend eens gaan kijken. Hij wou die tekening graag terug hebben. Als het intussen maar niet gaat regenen.

Met deze gedachten stapt hij in de auto. Warempel, nu gaat hij nog als een prins uit rijden! Een mooie prins in z'n kletsnatte plunje! Er staan een paar jongens met lachende gezichten door het ruitje te gluren. Die misgunnen hem dat ritje wel! Het is ook de eerste keer dat hij met een auto uit rijden gaat, maar hij had nimmer kunnen dromen, dat hij op deze manier nog op de kussens terecht zou komen. Jonge, wat zit het zacht! Maar ook nat! Zijn onderkleren plakken aan zijn lijf. Hu, wat een raar gevoel! Koude rillingen lopen hem over de rug. Als hij maar niet ziek wordt. Het zou geen wonder zijn, want met een bezweet lichaam sprong hij in de sloot. Afijn, hij zal het beste er maar van hopen.

Ha, jongens, daar gaat ie! Zacht zoemt de motor over de weg. Enkele jongensstemmen klinken als laatste groet achter de auto op. Daar hangt de logge stierenkop over het hek in de domme ogen staren hem wezenloos na. „Nu kun je me lekker niet krijgen,” denkt Evert. Hij voelt zich in deze kleine besloten ruimte erg veilig. O, wat gaat het mooi! Maar voor hij het weet, zijn ze bij zijn huis en moet hij uitstappen.

Geweldig, wat gaat dat vlug! „U wordt hartelijk bedankt!” zegt hij tegen de mijnheer.

„Verkleed je maar gauw,” zegt deze, „en droom er vannacht maar niet van.”

Nee, dat is niet te hopen, maar de kans is groot. Telkens weer komt hem dat schrikbeeld voor ogen, het zal hem ook in de slaap niet met rust laten. Stel je voor, dat hij vannacht dat grote beest bij hem in bed krijgt! Hij zal straks direct gaan tekenen, want bij dat werk vergeet hij alles om zich heen. Ook alle boze en angst-aanjagende gedachten. Een heerlijk rustig en tevreden gevoel overmeestert hem dan, dat hem blij en gelukkig stemt.

Wat zet moeder grote, verwonderde ogen op, als ze Evert zó ziet thuis komen.

„Hè, jongen, ik kan er wel akelig van worden,” zegt ze, als hij haar het hele geval verteld heeft.

„Nou moeder, doe dat maar niet,” lacht Evert, „ik ben heelhuids en nog wel in een auto thuis gekomen! Dat overkomt niet iedereen!”

„Ja, lach er maar niet om,” zegt moeder, „het had wel slecht met je kunnen aflopen.”

Dan gaat ze Evert gauw van droge kleren voorzien en geen half uur later hangt z'n natte plunje, uitgewassen, aan de lijn te drogen.

Die week op een middag na schooltijd, is Evert druk bezig de kerk met de pastorie te schilderen. Ja, hij had eigenlijk eerst de turf, die vanmorgen gebracht is en aan een slordige hoop op het erf ligt, in het hok moeten brengen. Dat heeft vader hem gezegd. Maar toen hij zoëven thuis kwam, was de drang om eerst een poosje te tekenen zó sterk, dat hij daaraan onmogelijk weerstand heeft kunnen bieden. Straks zal hij de turf binnenhalen. Moeder is het dorp in om boodschappen te doen, die kan hem dus niet op zijn plicht wijzen. En zo

is hij dan met zijn lievelingswerk bezig. Om hem heen liggen tuben verf, de halve tafel heeft hij bijna nodig. Gelukkig, dat hij de verloren schets teruggevonden heeft.

Wil je wel geloven, dat hij nog schuchter om zich heen zag, toen hij door het weiland liep? 't Was net, of er van alle kanten een woedende stier op hem af kwam. Het laatste eindje, ja, lach er maar niet om, had hij nog op een drafje gelopen en rap als een kat was hij over het hek geklauterd. En hij was blij geweest, dat hij weer goed en wel de weg onder zijn voeten had. 't Was kinderachtig van hem en hij had zich zelf ook voor een flauwerd uitgescholden, maar je hoeft maar éénmaal zo'n avontuur te beleven om voor goed de schrik te pakken te krijgen. Wat je als „schilder” al niet beleven kunt!

Op een kwart-vel aquarelpapier, dat hij van mijnheer Vink gekregen heeft, heeft hij de schets nagetekend. Dat is stevig, dik papier en sneeuw wit van kleur. Nu is hij ingespannen bezig met een dun penseeltje de verf aan te brengen. Wiep kijkt, het hoofd in de handen gestut, nieuwsgierig toe. Hè, ze wou, dat ze ook zo mooi tekenen kon!

„Niet stoten!” waarschuwt Evert haar.

Hij heeft in zijn leven al ettelijke malen de kerk en de pastorie gezien, hij weet de kleuren uit zijn hoofd. Door menging of door bijvoeging van een kleinere of grotere hoeveelheid water probeert hij ze te vinden. Daar behoort veel geduld toe, want hij rust niet eerder, voor hij de juiste tint heeft getroffen.

„Heb je de turf niet in het hok gebracht Evert?” vraagt moeder, die opeens, met een boodschappenmand aan de arm, in de kamerdeur staat.

Maar Evert geeft geen antwoord, al zijn gedachten zijn bij het schilderen en dan hoort hij niets.

„Evert?” vraagt moeder nog eens.

„Wat is er?” vraagt hij dan zonder op te kijken.

„Heb je de turf niet in 't hok gebracht? Vader zei, dat je dit niet vergeten mocht.”

„Nee, moeder, straks! Och, Wiep, blijf toch van de tuben af! Zoek maar even gras voor de konijnen, dan is dat al vast gebeurd.”

„Doe dat zelf maar, hoor!” zegt Wiep, „'t zijn jouw konijnen!”

„De lucht staat naar regen,” zegt moeder bezorgd, „toe Evert, laat je tekenwerk nu liggen, dat vind je wel weer terug, doe nou eerst wat vader gezegd heeft. De turf is nu droog, het zou jammer zijn, als ze nat werd.”

„Hè, wat hebben jullie toch een gezeur!” snauwt hij terug. „'k Moet eerst dit hoekje afmaken, regenen doet 't vooreerst toch niet.”

„Evert, nu zeg ik 't voor 't laatst: haal de turf binnen! En direct!” zegt moeder met nadruk. Het wordt menens.

Dan smijt Evert woest zijn penseel door het kamertje. Een lelijk woord rolt er van zijn tong. Hij springt van de stoel, stampet met z'n voeten op de vloer en gooit met een klap de deur achter zich dicht. Als hij buiten komt, ruist er net een dichte regen neer.... Dat brengt hem plotseling tot bezinning. Nu heeft hij spijt, dat hij 't niet eerder gedaan heeft.

Vliegensvlug haalt hij nog een turfmand uit het hok, maar hij blijft er mee in het lage deurtje staan. Hij kan op 't ogenblik onmogelijk naar buiten gaan: het regent, dat het giet. En wat geeft het ook, natte turf hoeft hij niet binnen te halen. Ze was anders zo mooi droog, hij zou zich zelf wel met de vuist voor 't hoofd willen slaan, maar wat bereikt hij er mee? Sufferd die hij is. Dat heb je er nu van als je steeds maar uitstelt. Wat zal vader boos zijn! Er zal wat voor hem opzitten!

Hongerig slaan de konijnen met de poten tegen de tralies. Ze zien hem daar in de deuropening

staan. Baas, de ruif is leeg! Geef ons toch wat voer.

O ja, hij moet nog gras snijden! Maar met zo'n weer kan dat niet. Hij zou tot op zijn huid nat regenen. Waarom deed Wiep 't ook niet even? De eerste dagen dat hij konijnen had, hielp ze trouw, maar bij haar was de aardigheid er al spoedig af. Dat was niet erg, maar zo pas had ze 't toch wel even voor hem kunnen doen. Maar nee, natuurlijk, de juffer had er geen zin in! Al zouden de dieren ook verhongeren, ze steekt er geen hand naar uit. Maar heeft hij een hand naar de turf uitgestoken? Al zouden ze ook kletsnat worden en onbruikbaar voor de kachel, hij zette er geen voet voor dwars. Wiep deed niets voor hem en daar werd hij kwaad om, maar hij doet niets voor zijn ouders, dat is nog veel erger! En nu staat hij daar met de grote turfmand onder de arm, net of hij nog wat goed kan maken, maar hij kan dat ding wel in de hoek van het schuurtje gooien. Hij komt te laat, kijk eens aan, het water loopt in straaltjes bij de turf neer. Als ze van de winter bij een koude kachel moeten zitten, is het zijn schuld.

Verdrietig kijkt hij in de ruisende regen. Hij voelt het, hij kan niets uitbrengen, dat hem vrij zal kunnen spreken. Terwille van zijn liefhebberij verzuimde hij zijn plicht. En dan dat lelijke woord, dat voor moeder bestemd was. Zou ze 't gehoord hebben? Het doet er ook niet toe, al had hij 't alleen maar gedacht, dan was het al erg genoeg. Zo fluistert een stem in zijn hart en hij luistert er naar

Dan neemt hij opeens een paar reuze-sprongen en hij staat bij het stoepje. Stil trekt hij de deur achter zich dicht. Schoorvoetend loopt hij verder, hij durft haast niet onder moeders ogen te komen. Of zal hij maar weer naar het veilige schuurtje terug keren? Even flitst deze gedachte door zijn hoofd, maar hij geeft er niet aan toe. Zwijgend komt hij het kamertje binnen. Moeder zit bij de tafel en is bezig zijn kousen te stoppen.

Stil ruimt hij dan zijn tekenwerk op: hij heeft er nu geen aardigheid meer aan.

„Waarom teken je niet langer?” vraagt Wiep nieuwsgierig.

Hij geeft er geen antwoord op. Hij zoekt het weggegoorpen penseel weer op en spoelt het uit in een jam-potje met water. Dat gooit hij buiten leeg. Onwillekeurig werpt hij nog even een vluchtige blik op de turfhoop, die druipt van de regen. Dat had hij kunnen voorkomen. En was 't nu maar zomer, maar de herfst is in aantocht, het duurt lang voor de turf weer droog is. Vooral deze! Het is van die lichte, losse turf, afkomstig van het Fochtelers hoogveen. Net lange sponsen. Het is de slechtste soort, die daar te vinden is, dat hebben ze dit jaar niet best getroffen.

Met een bezwaard hart gaat hij weer naar binnen. Maar moeder blijft zwijgen, ze ziet niet één keer op van haar stopwerk. Alleen het kletteren van de regen tegen de ruiten wordt gehoord. En het tikken van de klok aan de muur. Gaf moeder hem maar een flinke uitbrander, dat had hij liever dan dit. Nog even houdt hij het uit in die ondragelijke stilte, waarin zijn schuldig hart luider dan ooit tot hem spreekt. Hij zoekt het schuurtje weer op. Daar is hij met zijn gedachten alleen. Hier blijft hij tot vader thuis komt. En dat duurt niet lang meer

De ergste regen houdt op. Het druppelt nog wat na, maar dan is de bui voor goed over. Het is droog. Nu zal hij eerst op een holletje de konijnen gras geven. Maar plezierig vindt hij dit werkje thans niet. De fleur is er helemaal af. Een gevoel van schuld torst hij als een zware last op zijn schouders. Hij kan pas weer blij worden, als die is weggenomen. Dan eerst zal hij weer belang kunnen stellen in zijn vee en in zijn schilderwerk Eerder niet

Net heeft hij de ruif vol gras gestopt, of hij hoort

voetstappen op de weg aankomen. Vader! Je kunt aan 't lopen horen, dat hij moe is. Hij verlangt naar z'n hoekje bij het raam, waar hij uit zal kunnen rusten van het zware werk van een lange dag. Maar dan moet hij eerst een natte turfhoop voorbij

Evert wipt vlug naar binnen. Daar zal hij stil z'n straf afwachten. Hoe eerder die komt, hoe liever hij 't heeft. Daarom gaat hij zich niet in het schuurtje verstoppen, of nog wat ronddwalen in de schemer. Neen, hij wil niet laf zijn, hij wil zijn schuld ridderlijk bekennen Voor zijn ouders en — voor God! Hij weet het, dat is de enige weg om weer tot het geluk te komen

Vaders stem klinkt boos en opgewonden door het kamertje. „Jongen, ik kan je wel ik weet niet wat doen! Het konijnenhok en de verfdoo's, daar heb je je gedachten alleen maar bij! Maar plicht gaat voor plezier, als je dat maar weet! Och, wat is het jammer van die turf! Straks heeft moeder geen brandstof om het eten te koken en kunnen we in een koude kamer zitten en dat is dan jouw schuld!” En nog meer zegt vader, hij is vreselijk boos. Het is ook geen wonder. Toen het was gaan regenen, had hij gedacht: „Gelukkig, de turf zit net op tijd onder dak!” Zó vast had hij op Evert gerekend. Als je niet meer op je eigen jòngen kunt rekenen, wie moet je dan vertrouwen? En toch ligt de turf kletsnat bij huis, dat heb je nu aan die tekenclub te danken! Een mooie boel! „O jongen, als je niet zo groot was, nam ik je over de knie!”

Dan zwijgt vader. Hij heeft z'n boosheid gelucht, nu gaat hij zitten. In 't kamertje is de stilte vóélbaar. En in die stilte biecht Evert alles eerlijk op: hij heeft zijn plicht verzuimd, hij heeft moeder afgesnauwd en haar een lelijk woord toegevoegd, er is niets dat hij verzwijgt, alles moet er maar uit Onsamenhangend en verward zijn z'n woorden, maar zijn ouders merken

het wel, dat ze voortkomen uit een berouwvol hart. Dat doet hun goed. Langzamerhand verdwijnen, zelfs van vaders gezicht, de stroeve, donkere trekken en ze luisteren beiden verheugd, als hij hun om vergeving vraagt en belooft, dat het niet meer gebeuren zal

Heerlijk, het wordt diezelfde avond nog goed. Wel liggen de turven nog als natte sponsen over het erf, maar vader en moeder hebben hem de hand gegeven. Alles is vergeven. Nu zitten ze nog een poosje vredig en blij bij elkaar. Maar het echte, het volle geluk zal dan pas in Everts hart terugkeren, als hij ook God zijn schuld heeft beleden. Dat zal hij doen als hij naar bed gaat.

Hij weet het nu reeds zeker: ook déze schuld is door Jezus betaald en de straf daarvoor door Hem gedragen aan het kruis.

Nu is er niets meer, waarvoor hij vrezen moet.

Geloof maar, dat hij straks fijn in zijn bed zal liggen!

JONG LEVEN

De volgende morgen is Evert al vroeg uit de veren. Wassen en de kleren aantrekken is het werk van een ogenblik. Straks kan hij wel eten, want moeder en Wiep slapen nog. Vader is reeds naar de boer.

Dan vlug in de klompen en aan 't werk. Hij laadt de mand vol turf en gaat er mee naar de verste hoek van 't erf. Daar bouwt hij van de turf een kunstig torentje met openingen, waardoor de wind kan blazen. Op die manier zal hij trachten de natte turven zo spoedig mogelijk weer droog te krijgen.

Het lijkt een mooie najaarsdag te worden. De lucht is helder blauw, er is geen wolkje dat regen voerspelt. Gelukkig maar! Als het een paar dagen zonnig weer blijft, heeft hij alle hoop, dat de turf weer brandbaar is. Hij werkt als een echte turfmaker! Het ene torentje na het andere verrijst er onder zijn bedrijvige handen. Het wordt hier nog een complete veenderij! Voor schooltijd moet deze zaak beredderd zijn, daarom weert hij zich zo geducht. Vader heeft hem dit werk niet opgedragen, hij heeft het zelf gisteravond onder de dekens bedacht. Hij zal zijn ouders laten zien, dat hij veel goed maken wil.

Vijftien honderd turven, het is geen kleinigheid! Daar is hij wel een paar uur zoet mee! Maar hoe langer hij werkt, des te handiger hij wordt. Toch gaat hij ook niet overhaast te werk. Hij zorgt er voor, dat de torentjes niet kunnen omvallen of in elkaar storten.

Dan gaat de deur open: Moeder. Verrast blijft ze even staan en slaat haar handen in elkaar.

„O, ben jij al op?” vraagt ze verbaasd. „En wat

doe je daar? Nou, nou, dat is uitstekend van je! Wat zal vader dat prachtig vinden!"

Evert lacht van genoegen. „Zo zullen ze weer gauw droog zijn!" zegt hij blij.

„En het weer helpt vandaag wel een handje, zie eens hoe helder het zonnetje schijnt!"

„Ja, het belooft een prachtige dag te worden," antwoordt moeder. „Maar de boterham staat klaar hoor, kom je eerst eten? Je zult wel hongerig worden van dat werk!"

„Ja, over een kwartiertje! Dan hoop ik klaar te zijn!" En ijverig zwoegt hij door, tot de laatste mandvol is opgestapeld. Zie zo, dat karwei zit er ook weer op. Hij is er warm van geworden.

Met voldoening laat hij zijn ogen over de turfbouwsels dwalen. Nu kan hij er vooreerst niets meer aan doen. Hij laat het verder over aan de zon en de wind. En die laten hem niet in de steek. Ook de volgende dagen niet. Het weer is vast. Wat treft hij 't! Hij kon 't niet beter wensen. Het schijnt, of er laatst op die avond geen druppel regen in de lucht is blijven zitten. Elke morgen klimt de zon als een grote, vurige bol boven de kim. En de wind speelt bij dag en nacht drogend door de openingen van de torentjes. Het is reuze-turfweer!

's Avonds uit school gaat Evert op een drafje naar huis. Gauw in de turf! Hij zoekt de droge er uit en zet de andere om. De bovenste komen nu onderaan te liggen en de onderste boven. En dan gaat de zon er weer een dag over heen.

De volgende avond is hij weer druk bezig. Zie maar eens in het hok, daar zit al een hele stapel turf. Allemaal kurk-droog! Het aantal torentjes mindert met de dag. Soms, onverwachts onder het werk, komt er een groot verlangen naar het schilderen in hem op. Dan zou hij zo de turfmand kunnen neerzetten en het penseel opnemen. Maar dan komen hem vaders

woorden te binnen: „Plicht gaat voor plezier!” En daar houdt hij zich aan. Eerst moeten de laatste turven in 't schuurtje zitten voor hij naar zijn verfdooos zal omkijken. Hij offert er de hele avond aan op. Dat doet hij nu al langer dan een week. Hij kan niet zeggen, hoe vaak elke turf hem door de handen is gegaan. Maar op die manier droogt het op z'n vlugst. Eindelijk is 't zo ver, dat hij de laatste mandvol naar het schuurtje draagt. Hij voelt zich over-gelukkig!

Nu moet moeder eens kijken! Samen nemen ze met welgevallen de droge stapel in ogenschouw. Of moeder ook tevreden is! „Je hebt je kranig gehouden, Evert! Nu heb je alles weer goed gemaakt!” zegt ze blij. Ze is er trots op, dat ze zo'n jongen heeft.

Als vader thuis komt, moet die natuurlijk ook even in 't schuurtje kijken. Zwijgend betast hij een paar turven, ja, die zijn droog, kurk-droog.

„Nou vader, wat zeg je er van?” vraagt moeder, die in de deuropening verschijnt.

„'t Is dik in orde!” zegt vader tevreden. „Evert, jongen,” en hij klopt hem daarbij stevig op de schouder, „het heeft je heel wat werk en moeite gekost om de turf droog in het hok te krijgen. Ik heb 't wel gemerkt, hoeveel zorg en vlijt je er aan besteed hebt. Ik geloof, dat de zweetdruppeltjes je nog aan de haren hangen. Nu, je hebt eer van je werk. Bravo, je bent een flinke kerel! Zo mag ik het zien!”

Zo'n woord doet Evert goed. Hij gloeit er van. Zijn ogen schitteren. Hij heeft het nog nooit zo goed gevoeld als nu, hoe heerlijk het is, als je je ouders wat werk uit de handen neemt en daardoor hun zorgen en moeilijkheden verlicht. Hij zal morgen eens zien, of er ook nog het een en ander in de tuin te doen is.

Zie zo, en nu het oude, wrakke deurtje maar dicht. Het slot komt er op. En nu kan het voor zijn part van-nacht wel regenen.

„Evert, jongen,” zegt vader, „het wordt je tijd voor de tekenles. Dat is vanavond toch?”

„Ja, vader! Ik zal eerst de konijnen voer geven en dan ga ik weg.”

„Maak je dan de pastorie verder af?”

„Ja, hoe zo?”

„Nou, ik ben nieuwsgierig hoe die tekening worden zal. Ik hoop, dat ze gelukt, dan kan de dominé haar krijgen. Dat zou ik aardig vinden.”

„Ja vader, ik ook!” antwoordt Evert. Het doet hem goed, dat vader zoveel belangstelling voor zijn tekenwerk toont. Dat heeft hij nog nooit zo goed laten merken als nu. Fijn vindt Evert dat, meer dan hij zeggen kan.

Hij krijgt die avond de tekening niet af. Er is heel wat tijd mee gemoeid, als je alles tot in de puntjes wilt afwerken. Hij zal er thuis nog een paar uurtjes aan besteden en dan rekening houden met de opmerkingen, die mijnheer Vink hem gemaakt heeft.

Nu zit hij met een moeilijk geval. De Appelsgaaster kunstschilder houdt een tentoonstelling van zijn werk te Heerenveen. En nu heeft mijnheer Vink voorgesteld om daar met de tekenclub heen te gaan. Dat zou, volgens hem, erg leerzaam en nuttig zijn. Natuurlijk was ieder daar voor te vinden. En zo werd dan afgesproken, dat de club Zaterdag over een week de tentoonstelling bezoeken zal.

Och, wat zou hij graag mee willen! Is er wel iets mooiers, dan schilderijen bezichtigen? Maar — de reiskosten! Daar breekt hij zich voortdurend het hoofd mee. Dat er ook altijd geld aan te pas moet komen! Was 't maar dichterbij, dan liep hij er heen. Dertig kilometer is hem toch te ver. Dat is zestig heen en terug, nee, aan zo'n tippel waagt hij zich niet. Kon hij maar ergens een fiets lenen, dan was hij ook klaar.

Vaders fiets is onbruikbaar, die staat zonder banden op zolder. Liften, ja, dat is ook een idee! Wie lift er tegenwoordig nou niet? Als je ergens heen moet, ga je maar aan de weg staan en houd je de eerste de beste auto aan, die voorbij komt. Maar ja, dan moet je zo'n chauffeur toch ook wel een fooi geven. 't Zou toch goedkoper wezen dan met de tram. Hij wil er nog eens over denken, 't was meteen een leuk avontuurtje! Want heus, hij durft z'n ouders niet te vragen om een rijksdaalder voor reiskosten. Die verfdoo's kostte ook al een gulden of vier. Nee, hij moet liften, als hij dan een paar kwartjes op zak heeft, kan hij een chauffeur al recht blij maken. En och, die zal z'n moeder nog wel kunnen missen. En anders moet hij thuis blijven, maar o, wat zou hem dat spijten! Stel je voor, de hele club naar de tentoonstelling en hij alleen niet!

Ja, jongens, hij gaat liften! Dat staat de volgende dag bij hem vast. Laten de anderen dan maar met het rokende en roeterige trammetje gaan, hij laat zich rijden in een fijne luxe-auto! Hij glimlacht bij de gedachte. Reed die mijnheer hem maar achterop, die hem laatst in zijn natte pakje thuis heeft gebracht. Dan was hij zeker van een gezellig ritje! Afijn, maar eens afwachten, 't is altijd te proberen.

Een dag of vier later staat hij met de tekening onder de arm op de stoep van de pastorie. De bel klingelt luid door de lange, stille gang. Dominé, die in de studeerkamer zit, heeft hem al zien aankomen en verschijnt zelf aan de deur.

„Evert!”

„Dominé!”

„Heb je een boodschap?” vraagt dominé vriendelijk.
„Kom er dan maar even in!”

„Nee, dominé, 'k moet naar school, maar ik zou u een tekening brengen.” En meteen overhandigt hij zijn schilderwerk.

Jongen," zegt dominé verrast, „wat is dat mooi! De kerk en de pastorie warempel! Wat heb je dat keurig gedaan, zeg!"

Meteen loopt hij met de tekening in z'n hand de gang in en roept bij de trap: „Vrouw, kom eens gauw hier! Er is wat moois te zien!"

Mevrouw laat niet lang op zich wachten. Haastig komt ze de trap af, waar dominé met de tekening op haar staat te wachten.

„Wat moois te zien? Wat is er dan?" vraagt ze nieuwsgierig.

Dan laat dominé haar het schilderijtje op een afstand zien. „Hoe vind je dit?" vraagt hij.

„Ons huis," zegt ze verwonderd. „En de kerk! Wat echt! Heb jij dat getekend, Evert?"

„Ja, mevrouw!"

„Nou, 't is keurig!" Ze bekijkt en bewondert het nog eens aan alle kanten en kan er haast niet over uit, hoe mooi ze het wel vindt.

„Kunnen we 't niet van je kopen?" vraagt ze aan Evert.

„Nee, mevrouw!" antwoordt hij met een lachje, „'t is niet te koop. U krijgt het cadeau!"

„Cadeau!" zegt mevrouw verbaasd. „Nou, jij bent een goedkope schilder, hoor!"

„Hoor eens Evert," zegt dominé, „je hebt er veel tijd aan besteed en het heeft je heel wat inspanning gekost, wij willen het niet cadeau hebben!" En hij tast al naar z'n beurs . . . Maar als Evert dat merkt, is hij met één sprong van de stoep en loopt vlug naar de weg. Daar keert hij zich nog even om en met een lachend gezicht groet hij dominé en mevrouw, die hem verbouwereerd in de pastoriendeur staan na te kijken.

„Je bent een rare schilder!" roept dominé hem nog na. „Wacht maar, we praten wel eens weer!"

Als Evert uit school thuis komt, ligt er een gulden voor hem op de tafel.

„Is die voor mij?“ Met vragende ogen kijkt hij zijn moeder aan. Hij begrijpt er niets van.

„Ja,” antwoordt ze, „die heeft dominé hier gebracht. Hij vond je tekening zo mooi, hij wilde er beslist een kleinigheid voor geven. Ik wilde natuurlijk geen geld aannemen, maar toen hij weg was, zag ik die gulden op tafel liggen. Die heeft hij daar stilletjes neergelegd. Afijn, neem hem maar op en doe hem in je spaarpot.”

Als Evert eerlijk zal wezen, moet hij bekennen, dat hij er nu ook wel blij mee is. Die gulden kan hem de volgende week van pas komen, als hij gaat liften. Dan behoeft 't zijn ouders geen cent te kosten. Ja, hij moet hen ook nog van zijn plan op de hoogte brengen, maar daar zal hij mee wachten tot vanavond als vader thuis is. Kom, hij zal eerst eens bij de konijnen zien.

„Zo, hebben jullie de ruif weer leeg?“ Evert praat met de dieren, alsof ze hem verstaan kunnen. Hij houdt soms hele gesprekken met ze. Laatst vroeg moeder hem met wie hij had staan praten. Ze had gedacht, dat er iemand bij hem was geweest! Hij gaat met hen om als met z'n beste vrienden en hij vindt het altijd zo gezellig om een poosje bij het konijnenhok te vertoeven.

Hij stopt de ruif vol met heerlijk gras en een paar grote koolbladeren, die hij gevonden heeft, legt hij in het hok. Nu hebben ze voor de nacht genoeg.

Maar wat ziet hij daar in de hoek van 't hok? Hij spert z'n ogen wijd open, wordt daar een nest gemaakt? Hij steekt zijn hoofd naar binnen om beter te kunnen zien. Ja, warempel, 't is zo! Er gaat een schok van vreugde door hem heen. Binnenkort zullen er jonge konijntjes op die zachte wolharen liggen, ja, ja, het gaat hem maar voor de wind! Hij vliegt gauw naar binnen om moeder het grote nieuws te vertellen. In een ommezien is hij weer terug om nog eens tussen de tralies door in het hok te kijken. Misschien dat met een

paar dagen zijn veestapel reeds is uitgebreid. Onwillekeurig droomt hij zich gouden bergen. En als hij dan af en toe ook nog eens een tekening verkoopt, jonge, wat zal het dan op de duur een kapitaal worden! Dat zal hem in staat stellen om zich nog verder in de schilderkunst te bekwamen, want daar gaat zijn hart nu eenmaal naar uit.

Eigenlijk is 't een noodzakelijk ding, dat het ene konijn in een ander hok komt. Een ander hok, maar dat heeft hij niet, hij zal nog een kist moeten kopen.

Dat wordt weer een heel getimmer en 't kan geen dag uitstel lijden. Morgen kunnen immers de jongen wel geboren worden. Dan moet alles klaar zijn. Dat hij daar nou niet eerder aan gedacht heeft.

Nog zorgvuldiger dan anders sluit hij met de grote jutezak het konijnenhok af. Hij leeft in gespannen verwachting Was de nacht maar om! Geloof gerust dat hij morgen voor dag en dauw uit de veren is, om eens gauw eventjes achter de jutezak te kijken.

Daar schiet hem wat te binnen! En meteen loopt hij op een drafje de weg af naar Karel Bergveld. Die heeft op 't ogenblik een konijnenhok, dat hij niet gebruikt. Als hij dat een poosje kon lenen, dan was hij vooreerst geholpen.

„Ja, natuurlijk, dat kan best,” zegt Karel, „ik doe er voorlopig toch niets mee.”

Die zelfde avond nog haalt Evert het op met de kruiwagen en verhuist een konijn naar zijn nieuwe woning.

En nu maar geduldig afwachten. Er zijn grote dingen op komst. Het valt niet mee om daar rustig bij te blijven. Hoe langer het duurt, hoe nieuwsgieriger hij wordt. Met de dag wordt de spanning groter. Hij is haast niet meer bij het konijnenhok weg te slaan.

„Je moet er niet al te vaak met je neus voor staan,” zegt vader. „Hoe rustiger, hoe beter.”

Ja, dat gelooft hij best, maar jonge, wat is 't een toer, om niet eventjes een blik door de ruif te werpen. Hoeveel konijntjes zouden er komen? Vier, zes, of Hij denkt aan het dode kalf, waar vader eens van vertelde.

Ja, dat kan ook Stel je eens voor, dat dit gebeurde! O, de gedachte allen kan hem reeds opstandig maken. Wat zou hij dan boos zijn!

Nee, er moeten geen tegenslagen in zijn leven komen, daar zou hij onmogelijk tegen kunnen. Het is immers veel prettiger als je de wind in de zeilen hebt, wel ja, daar zal hij ook nu maar op hopen. Weg dan met die sombere gedachten, wie weet, hoeveel geluk er op het ogenblik voor hem weggelegd is.

Daar heb je 't al! Als hij de volgende morgen vroeg, nog ongewassen en half aangekleed door de ruif naar binnen kijkt, wemelt het in de hoek van 't hok van het jonge leven. Een kreet van vreugde stoot hij uit! Zijn hart begint te bonzen, snel en gejaagd gaat zijn adem, en over zijn rug trekt een lichte huivering. Vliegensvlug trekt hij de ruif weg, steekt halverwege zijn hoofd in 't hok en kijkt, kijkt Vier, zes, acht! Acht jonge konijntjes! Zijn ogen stralen! Met de ruif nog in de hand holt hij naar de deur en roept naar binnen: „Moe, er zijn acht konijntjes!” Weg is hij weer, hij kan het geluk niet op. O, wat liggen ze daar toch mooi in de warme wol, het is een lust om te zien! Wat zou hij ze graag even in z'n handen willen hebben, maar nee, de morgenwind is koud, ze moeten maar stilletjes in hun knusse hoekje blijven liggen.

Het moeder-dier springt om haar kroost heen. Evert aait haar even zacht over de rug, maar dan loopt hij opeens op een drafje weg. De ruif is immers leeg en het beest zal wel erge honger hebben. Weldra ritst het mes met lange vegen door het gras, dat, nu de herfst gekomen is, al schaarser wordt.

Maar nog nooit heeft Evert met zo'n ijver konijnen-voer gezocht als deze morgen. Hij doet het met een zingend hart. Acht konijnen! Wat een veestapel heeft hij nu! Hoe goed begint deze morgen. Nog maar nauwelijks heeft hij de ogen open, of een geweldige rijkdom wordt hem in de schoot geworpen. Als hij een vlugge berekening maakt, kan hij van de getallen wel duizelen. Alles komt uit, zoals hij 't zich vroeger gedroomd heeft.

Als hij met een arm vol gras terug komt, staan moeder en Wiep bij het hok en bewonderen met stille aandacht zijn nieuwe aanwinst. Och, wat is het toch een mooi gezicht! En dat wordt nog mooier, als over enige dagen de oogjes opengaan en de jonge diertjes door het hok springen. Ze babbelen samen nog een poosje door, terwijl Evert met zorg het vochtige gras in de ruif spreidt. Maar kom, de boterham wacht en straks — de school.

Hoefde hij maar niet naar school! Wat zou hij vandaag graag bij zijn konijntjes willen blijven! Hij neemt zich voor, om straks eerst even bij vader aan te lopen, om hem het blijde nieuws te vertellen.

NAAR DE TENTOONSTELLING

't Is Zaterdagmorgen nog vroeg, als Evert reeds bij de weg op een auto staat te wachten. Hij gaat vandaag liften! Het kan een avontuurlijke dag worden. Zijn ouders vonden het best, als er maar iemand met hem meeding. Dan hadden ze geen bezwaar. Toen heeft hij direct Lammert Veldstra, die ook bij de tekenclub is, gevraagd, en die was er onmiddellijk voor te vinden. Samen staan ze nu al geruime tijd uit te zien, maar tot nu toe tevergeefs. Enfin, de morgen is nog lang, als ze vanmiddag maar in Heerenveen zijn, dan komen de anderen pas met de tram aan. Daar hadden zij ook mee kunnen gaan, de reiskosten zou Evert nu wel hebben kunnen betalen, hij heeft immers een beste week gehad. Acht konijnen, dat levert een flinke duit op. Zijn spaarpot wordt nog te klein, de kwartjes en guldens steken er straks boven uit, het zal niet lang meer duren, dan zal hij een flink bedrag op de spaarbank hebben staan. In de komende jaren zal hem dat van pas komen, want hij zal immers schilder worden. Tenminste, die begeerte leeft sinds lange tijd in zijn hart en hij hoopt, dat deze wens eens in vervulling zal gaan. Maar dat zal veel geld moeten kosten en daarom gaat hij niet met de tram, hij wil zuinig zijn. En bovendien, het avontuur lokt hem ook. Of is dat geen avontuur, als je niet weet, hoe en wanneer je weer thuis komt?

„Evert, een auto!” roept Lammert.

Ze springen op de weg en steken de hand omhoog. Ze zijn in spanning hoe het zal aflopen. Maar de auto snort hun, jammer genoeg, voorbij. Dat is mis!

Ze zien hem nog even met teleurgestelde gezichten

Maar weer afwachten.

na en slenteren dan naar de brug, waar ze op de leuning gaan zitten. Maar weer afwachten!

Wat had die auto anders een vaart, met een half uur waren ze wel in Heerenveen geweest. Maar hij was vol, dat hadden ze in de gauwigheid nog gezien.

Gelukkig dat het mooi weer is. Dat treffen ze! 't Is helemaal niet koud. Evert wil juist het gesprek op zijn konijnen brengen, of, hoor! daar toetert een auto vlak bij hen. Ze laten zich hals-over-kop van de leuning vallen en kijken verschrikt om zich heen. Maar nergens is een auto te bekennen. En toch hoorden ze duidelijk . . . o, nu zien ze het al: er komt een schip in de vaart aandrijven en bij het roer staat de schipper met een hoorn aan de mond. Ze moeten er even om lachen, dat ze zo voor de mal werden gehouden.

„Kom, we vragen, of we mee mogen varen,” zegt Evert. Zo’n tochtje op het water lijkt hem ook niet onaardig.

„Meen je dat?” vraagt Lammert.

„Wel nee!” lacht Evert, „’t was maar gekheid! We zouden met zo’n slakkengangetje wel een halve week onderweg zijn voor we in Heerenveen aankwamen.”

„Ja,” zegt Lammert, „en dan konden we misschien ook nog trekken. Nee, dan lijkt me een auto toch beter. Weet je wat, we gaan aan de andere kant van de brug staan, als er dan een auto komt, moet hij wachten en dan kunnen we gemakkelijk vragen of we mee mogen rijden.”

Warempel, ze hebben het geluk mee. Net is de brug omhoog gedraaid, of van de Asser kant komt een auto aan. Stop, hij kan niet verder. Het schip gaat net door de brug.

Het lijkt niet slecht. De chauffeur zit moederziel alleen in de auto, ze zouden best achterin kunnen zitten, als die mijnheer nu maar wat inschikkelijk is.

„Gaat U naar Heerenveen?” vraagt Evert hem.

„Nee, naar Gorredijk!” is het antwoord.

Gorredijk. De jongens kijken elkaar even aan. Zullen ze ’t doen? Misschien dat ze daar een auto kunnen pikken naar Heerenveen. Dan zijn ze toch zó ver. Ja, vooruit, als ’t mag, gaan ze mee.

’t Mag! Ze stappen vlug in en laten zich in ’t zachte kussen zakken. Nog even wachten tot de brug is neergelaten en daar gaan ze! Jonge, jonge, wat gaat dat fijn! Ze zien elkaar aan en kunnen het lachen haast niet laten. De auto snelt vliegensvlug over de weg en verblindt de kilometers.

Daar rijden ze al door Donkerbroek. Hier is Evert wel eens op schaatsen geweest, maar verder strekten zich zijn reizen nooit uit, hij gaat nu een onbekende wereld tegemoet. Lammert heeft al wat meer van de wereld gezien, hij weet precies welke dorpen ze moeten

passeren. Dat komt, omdat z'n grootouders in de buurt van Heerenveen wonen, daar is hij wel eens met z'n moeder geweest.

Wat gaat het de jongens naar de zin! Ze genieten meer dan ze zeggen kunnen. Af en toe zegt de chauffeur wat, of vraagt hij hun het een en ander, maar verder wordt niets anders gehoord dan het zachte zoemen van de motor.

Evert knijpt Lammert lachend in de knie en fluistert: „'t Gaat lekker, hè?”

„Nou!” fluistert Lammert terug. Ze laten zich lui achterover hangen en kijken intussen naar de voorbijvliegende huizen en bomen. Spelende kinderen op de weg stuiven verschrikt aan de kant bij 't horen van de toeterende claxon. Een boer kan nauwelijks zijn paard in bedwang houden. De wagen hobbelt over de berm, rakeling langs een telefoonpaal. De jongens zien door het achterrautje hoe het afloopt. O, de boer zit al weer op de wagen en rijdt verder.

Dan duurt het niet lang meer, of Gorredijk komt in zicht. Nu zijn ze toch dichterbij hun doel gekomen. Straks maar eens verder zien.

Als ze uitstappen en naar de kosten vragen, wuift de chauffeur afwerend met de hand. Nee, daar wil hij niets voor hebben, hij moest hier immers toch naar toe. Ze komen er dus met een bedankje af, goedkoper kan het niet.

Ze lopen de weg uit naar Heerenveen, in de hoop, dat hun een auto achterop zal komen. En warempel, ze hebben nog maar nauwelijks een paar stappen gedaan, of uit een garage komt een vrachtauto rijden. Bij de weg blijft hij staan, want er moeten nog een paar kisten worden ingeladen.

De jongens hollen er op een drafje heen.

„Gaaf u naar Heerenveen?” vragen ze de chauffeur in spanning.

„Ja,^{oo} antwoordt de man. „Wou je misschien meerijden?“

„Graag!^{oo} klinkt het als uit één mond.

„Klim er dan maar gauw achterop!“

Dat is tegen geen dovemansoren gezegd. Wat boffen ze! Ze vallen van het ene gelukje in het andere! Ze zitten hier wel niet op kussens, het schokt en dendert door die oneffen straatweg van belang, maar toch — ze rijden! Ze kruipen dicht tegen elkaar aan en zitten ineengedoken met de handen in de zak, want het is koud op die bak. Toch zijn ze op een onverwachte schok bedacht, want, daar hun benen van de auto neerhangen, is het gevaar om er af te tuimelen niet denkbeeldig. Stel je voor, dat dat eens gebeurde, bij zo'n vaart! Dan bleef er ook geen been van hen heel.

Maar gelukkig, ongedeerd en zonder kleerscheuren lopen ze een goed half uurtje later door Heerenveen. Is dat een voorspoedige reis geweest? En 't heeft hun geen cent gekost! Ze zijn danig in hun hum! Als de terugreis ook zo vlot van stapel loopt, hebben ze niet te klagen. Maar dat zijn zorgen voor vanavond. Daar gaan ze zich nu het hoofd nog niet over breken.

Eerst zullen ze de winkels wat bekijken. Ze hebben al de tijd, 't duurt nog een paar uur voor de anderen komen. Geloof maar, dat die vreemd zullen opkijken, als ze bemerken, dat zij er al zijn! Ja mensen, er gaat niets boven liften, dat hebben ze vanmorgen onder-vonden!

Als 's middags de deur van de tentoonstellingszaal opengaat, is de hele tekenclub bijeen. Ze gaan naar binnen. Evert is erg nieuwsgierig naar de schilderijen. Lammert en hij hebben zo pas voor een boekwinkel gestaan, waar ook een paar schilderijen hingen. Nou, die waren prachtig hoor! Hè, als hij 't ook eens zo mooi kon! De schilderijen, die hij nu te zien zal krijgen,

kunnen vast niet mooier zijn. Ja, hij is erg benieuwd.

Daar staat hij al aan de ingang van de zaal. Met een enkele blik ziet hij ettelijke schilderstukken aan de wand hangen. Maar wat hij er in de gauwigheid van ziet, doet hem stom-verbaasd staan. Als hij voorzichtig verder loopt, heeft hij net een gevoel of hij een gewijde ruimte betreedt. Dit is kunstenaarswerk. Het overtreft verre zijn verwachting. Nee, hoe mooi ze ook waren, daar kunnen de schilderijen uit de boekwinkel het toch niet bij halen. Hij loopt direct op een schilderstuk af om het wat meer van dichtbij te bekijken. Lelies. Net echt!

Hoe warm en hoe teer zijn al die tinten. En dan dit: Wintermorgen. Een boerderijtje onder de sneeuw en in de mist, het is haast niet te zien, maar het zonlicht worstelt er door heen. Everts bewondering kent geen grenzen. Hij vergeet alles om zich heen en het geroezemoes van stemmen in de zaal dringt niet tot zijn oren door. Hij geniet, hij gaat er helemaal in op, zijn ziel staat alleen maar open voor al het schone om hem heen. Boswalletjes. Dat is weer een ander gezicht. En daarnaast: bloeiende brem. 't Zijn meest allemaal waterverftekeningen. Herfst in 't bos, o, dat is met olieverf geschilderd. 't Ene is al even mooi als het ander. Nee, Evert zou niet graag van al deze schilderijen — en 't zijn er een 60-tal — zeggen, welke hij het mooiste vond. Als hij dan aan zijn eigen tekeningetje denkt.... Nou ja, hij moet 't ook nog leren. Maar hij had toch nooit kunnen dromen, dat iemand zulke mooie schilderijen met waterverf zou kunnen maken, het is.... het is.... nee, hij heeft er geen woord voor, het is onbegrijpelijk! O, zo langzaam gaat hij die lange rij van schilderijen langs, al maar genietend, en elk stuk bekijkt hij op een afstand en van dichtbij om alles maar goed in zich op te nemen. Dit is wat bijzonders, daar kan hij zijn winst mee doen.

Nu is hij één keer de zaal rond geweest en nog heeft hij er niet genoeg van. Hij begint ogenblikkelijk met een tweede rondgang, telkens ontdekt hij weer wat nieuws. Hij bestudeert zomer- en winterluchten. Hoe ijl en vaag zijn de verten. Lammert trekt hem aan z'n mouw: „Heb je dit al gezien?” Maar Evert geeft er nauwelijks antwoord op. Hij is helemaal verdiept in deze schoonheid. Zie dit schilderij nu eens! Achter de wolken langs valt een zee van stralend zonnelicht over de velden en zet een kerkje in de verte in gouden gloed. Het is een weelde, een rijkdom van kleuren! En hier weer een wintergezicht. Als je er goed naar kijkt, voel je een prikkelende kou en zou je een jas aan willen trekken. En daar — ja, daar heeft hij zopas ook al een poos naar staan kijken, — een uitgebloede zonnebloem. De zware kop hangt diep voorover. Hoe natuurlijk zijn die half-verwelkte, verschrompelde bladeren getekend. En daar, ja, daar moest hij zoëven haast om lachen, een mollenvanger. Zie hem daar eens staan met de schop in de handen, gereed om toe te steken. En naast hem het hondje, één en al gespannen aandacht, om bij het eerste gewroet ogenblikkelijk toe te springen.

O, er is zoveel, tè veel om op te noemen. Als hij het laatste schilderij bekeken heeft, begint hij ongemerkt weer met het eerste. Dat wordt de derde rondgang. Hij zou hier wel een hele middag willen blijven. Denk maar niet, dat het hem zou vervelen. Als hij hier woonde, ging hij er elke middag heen.

Hoe jammer, dat de tijd nu verstreken is. Over een half uurtje vertrekt de tram.

Nu de anderen weggaan, blijven Evert en Lammert ook niet langer. Even later staan ze weer op straat. Natuurlijk hebben ze 't eerst nog druk over de schilderijen. Wat hebben ze van al dat moois genoten! Het was een fijne middag! En nu zullen ze proberen een auto te vinden, die hen naar huis zal willen brengen.

Als ze weer zo gelukkig zijn als vanmorgen, gaat het hun niet slecht af. Ze lopen Heerenveen uit, in de hoop, dat een auto hen achterop zal komen. En dat gebeurt ook wel, maar ze rijden allemaal door.

In Oudeschoot verlaten ze de rijksstraatweg. Nu gaan ze regelrecht op huis aan. Een eindeloos-lange weg ligt voor hen. Als ze die te voet moesten afleggen, zouden ze minstens vijf uren werk hebben. Nee, daar willen ze niet aan denken. Er kan elk ogenblik een auto aankomen, hoewel die wel wat lang uitblijft. Ze hebben nu zeker al drie kwartier gelopen, het begint hun reeds danig te vervelen. Maar wat moeten ze? Ze kunnen wel in 't gras gaan zitten en geduldig afwachten, maar als er dan niets op komt dagen? Ze moeten toch naar huis. Wat zouden hun ouders ongerust worden, als ze vanavond niet thuis kwamen.

Maar vooruit, ze zullen de moed maar niet laten zakken. Straks komt er misschien een grote vrachtauto aansnorren, wie weet. En dan zijn ze na een uurtje thuis. Ze sjokken nog een poos door en kijken onder-tussen wel honderd keer achterom. Maar het schijnt, of er geen auto meer in de wereld is.

„Ik kan niet meer,” zucht Lammert en hij laat zich vermoeid in het gras vallen. Evert ligt spoedig naast hem, maar de grond is te koud, ze springen weer overeind. Dan gaan ze op een hek zitten, ze moeten even uitrusten.

Een paar dames lopen hen voorbij. Ze hebben een rieten koffer bij zich. Zouden die misschien ook willen liften?

„Laat ze maar lopen,” fluistert Evert, „als er een auto komt, hebben wij de eerste kans!”

Ze wachten nog even en luisteren of ze in de verte het geluid van een zoemende motor horen. Maar het blijft stil om hen heen. Alleen horen ze bij een boerderij het gerammel van emmers en melkbussen.

Dan zien ze met schrik, dat het reeds schemerig gaat worden. Ze laten zich vlug van het hek glijden en zetten er de pas weer in. Ze passeren Mildam, straks komt Oudehorne en dan komt Ja, dat weten ze niet eens precies. Ze willen er maar niet aan denken, want ze zijn nu al door en door vermoeid en Evert gelooft, dat hij last van blaren krijgt. Zijn voeten beginnen hem pijn te doen. Als er geen auto komt, moeten ze vannacht maar bij een boer in 't hooi slapen, want het is onmogelijk om dat lange, lange eind naar huis helemaal te lopen. Maar dan doet zijn moeder vannacht geen oog dicht, dat weet hij vooruit. Vanmorgen ging de reis zo voorspoedig, maar nu schijnt het geluk voor goed uit te blijven. Is dat nu liften? Ze worden mismoedig, zwigend lopen ze naast elkaar voort, af en toe nog eens omziend.

Kijk, daar zijn die beide dames weer, die wandelen hier wat op en neer.

„Ook liften, jongens?” vragen ze.

„Ja.” Ze vertellen waar ze heen moeten. Dat is toevallig, daar moeten zij ook naar toe. Kwam er nu maar een auto, hè? Ze lopen nog een poosje met zijn vieren door, maar de jongens kunnen haast niet meer. Ze krijgen ook honger.

Plotseling flitsen in de verte een paar gloeiende lichten over de weg. Een auto! Er gaat een schok door hen heen. Als ze nu maar mee mogen rijden. Vol spanning wachten ze. Ze staan midden op de weg en vier handen worden omhoog gestoken. Warempel, de auto blijft staan. Ze dringen er om heen. Zou 't lukken?

„Er is slechts ruimte voor twee!” antwoordt de chauffeur op hun vraag of ze mee mogen rijden.

De jongens zien teleurgesteld. Natuurlijk trekken zij zich terug. De dames gaan voor. Daar behoeven ze niet om te loten. De deur klapt dicht en de auto stuift weg in het donker. De jongens sjokken weer verder. Nu

zijn ze ook nog dom geweest. Ze hadden die dames moeten vragen, of ze aan hun ouders wilden vertellen, dat ze vanavond niet thuis komen, maar bij een boer in het hooi blijven slapen. Zo'n avontuur lacht hen wel toe, maar nu durven ze het toch niet aan. Vooruit, maar weer verder, ze hebben minstens nog twintig kilometer voor de boeg. Evert weet haast niet, hoe hij z'n voeten moet neerzetten, zo pijnlijk worden ze van dat lange lopen. En Lammert begint ook al te klagen. „Waren we maar met de tram gegaan,” zucht hij. Ja, dan waren ze al thuis geweest. Wat zullen de anderen hen uitlachen, geloof dat maar grif.

Maar dan straalt er weer een fel licht hoog tegen de lucht. De jongens blijven staan. Weer een auto! O, als ze nu toch eens geluk mochten hebben!

Ja, ja, de auto mindert vaart, een rem piept.

„Wil je meerijden, jongens?” vraagt een vriendelijke stem.

„Graag, mijnheer!” Ze schreeuwen het bijna uit.

Vliegensvlug kruipen ze naar binnen, o, gelukkig, ze zitten! Wat heerlijk! Nu zijn ze in een ommezentje thuis en kunnen ondertussen lekker uitrusten. Ze voelen zich de koning te rijk! Lang gewacht en toch verkregen! Jonge, wat boffen ze nog!

Dan buigt Lammert zich naar Evert over en fluistert op gedempte toon: „Dokter!”

Ja, warempel, nu ziet Evert het ook: Het is hun eigen dokter, die daar achter het stuur zit! Hij dacht zo pas al: „Wat een bekende stem!” Maar wie had dat ook kunnen dromen, dat ze nog eens bij een dokter in de auto zouden zitten! Nou, dit is in elk geval beter dan in zijn spreekkamer.

Het is een aardige man. Hij vraagt hun het een en ander en onwillekeurig komen bij de jongens de tongen los. Ze vertellen hem, dat ze naar een schilderijentoonstelling zijn geweest. Wel, schilderijen, die had

dokter ook wel eens willen zien! De jongens praten het honderd uit, vooral nu ze merken, dat dokter daar veel belangstelling voor heeft.

Ongemerkt schieten ze hard op. Weergaloos vlug kruipt het licht over de weg, nog een klein kwartiertje en ze zijn thuis. Opeens zien ze twee vrouwen op de weg staan met de handen omhoog.

Evert stoot Lammert aan. „Daar heb je die beide dames weer, zeg! Ha, ha, dat is ook een grap!”

„Die moeten ook nog maar mee,” zegt de dokter. „De één voor — en de ander achterin.”

Wat kijken de dames verbaasd op als ze de beide jongens in de auto zien zitten. Het is vermakelijk! Ze moeten er om lachen. Maar boffen doen ze alle vier!

Nog even — en daar zwenkt de auto over de brug. Uitstappen! Zie zo, ze zijn thuis. Het was een avontuurlijke reis, waar de jongens geen spijt van hebben. En wat heeft het hun gekost? Vijftig cent entree voor de tentoonstelling en een dubbeltje voor de catalogus met de titels van de schilderwerken. Dat is samen zestig cent! Goedkoper kan het niet. En daar hebben ze een fijne dag voor gehad! Nu houdt Evert nog veertig cent over van de gulden, die hij van de dominé gekregen heeft. Wie doet je wat?

SPANNENDE DAGEN

Meer dan ooit wijdt Evert zich nu met hart en ziel aan de tekenkunst. Daaraan besteedt hij al zijn vrije tijd. Ook zulke mooie schilderijen maken als hij op de tentoonstelling heeft gezien, is zijn ideaal. Hij weet het wel, daar is hij nu nog ver vanaf, maar als een ander het kan, waarom zou hij het dan ook niet kunnen leren? In elk geval, hij zal het proberen! Het is net, of er voortdurend iemand achter hem staat, die hem aanmoedigt en hem niet eerder met rust zal laten voor hij het doel bereikt heeft. Of is het wellicht een stem in hem, die hem rusteloos aanvuurt, zodat hij zich met ongekende geestdrift op deze schone kunst werpt?

Soms mislukt een tekening of wordt niet helemaal zo mooi als hij zich voorgesteld had. Dan maakt hij er korte metten mee. Met een ontevreden gevoel werpt hij het papier, dat hij eerst tot een prop heeft saamgeknepen, in het verslindende vuur. De kachel broemt er even gezellig van en de vlammen schieten een eind de pijp in. Zo wordt in één enkele minuut verteerd waaraan uren gewerkt is. Maar zijn ijver wordt er niet minder om, soms wordt een tekening ook zo mooi, dat hij er zelf versteld van staat en hij haar met veel welgevallen bekijkt. Het is moeilijk te zeggen, hoe hij dan geniet.

Maar als hij zich dan even een schilderstukje van de tentoonstelling in herinnering brengt, boswalletjes of bloeiende brem, het doet er niet toe wat, dan beseft hij, dat hij er nog lang niet is, dat er nog een lange en moeilijke weg voor hem ligt, voor hij ook eens zijn eerste schilderijen ten toon zal kunnen stellen. Toch

ontmoedigt hem dat niet, nee, het spoort hem aan tot meerdere ijver, tot groter nauwgezetheid.

Daarbij vergeet hij de konijnen niet. Het is een lust om te zien, hoe de jongen groeien. Ze zijn er alle acht nog. Over enkele weken gaan er een stuk of wat de laan uit. Er moet geld op tafel komen! Nee, hij houdt er, zoals de meeste jongens, geen konijnen op na omdat het een aardige liefhebberij is. Zeker, dat is het ook, maar het gaat hem hoofdzakelijk om de verdiensten!

Immers, hoe dikker zijn spaarpot wordt, hoe groter de kans is om schilder te worden. Het een is aan het ander verbonden. Als zijn ouders alleen alles zouden moeten bekostigen, kwam er niets van zijn ideaal terecht.

Hij is wel zo oud, om dat te begrijpen. Maar als hij zelf voor het geld zorgt, kunnen ze geen tegenwerpingen maken. En geld komt er: straks bouwt hij het ene konijnenhok naast en boven op het andere, dan verdient hij geld in overvloed en ligt de weg naar het land van zijn wensen voor hem open. En geen vader of moeder die hem de pas zal kunnen afsnijden met bedenkingen of bezwaren.

Zo bouwt hij weer, zoals hij al zovele malen gedaan heeft, aan het huis van zijn dromen. Het gaat de goede kant op, hij komt er wel. Het ideaal staat lokkend in de verte, ja, het schijnt steeds dichterbij te komen. Kom, hij zal maar weer eens met een nieuwe tekening beginnen!

Op een morgen voor schooltijd, als Evert bezig is de konijnen voer te geven, komt Wiepkje, die voor moeder een boodschap is wezen doen, luid huilend, door het openstaande tuinhekje hollen. Gejaagd kijkt ze rond en haar anders zo rode wangen zijn nu krijtwit.

„Vader Vader!” Anders roept ze niet.

Evert begrijpt ogenblikkelijk dat er iets ergs gebeurd is. Hij smijt het gras, dat hij in zijn handen heeft, vlug

in de ruif en zonder verder naar de konijnen om te zien, loopt hij op een drafje zijn zusje tegemoet.

„Wat is er dan met vader?” roept hij verschrikt. Een zwaar gevoel is er in zijn benen gezonken, zo is hij geschrokken.

De deur springt open en met een angstig gezicht verschijnt moeder op de stoep. Ze loopt zo maar op kousevoeten naar buiten. „Kind, wat heb je vertel op, is er een ongeluk gebeurd?”

Ja ja,” snikt Wiep. „Vader het paard Ze brengen hem op een wagen”

Meer kan ze niet zeggen, ze barst uit in een vreselijke huilbui en duwt haar hoofd tegen moeders rok.

Evert snelt de weg op. Hij hijgt benauwd, maar 't komt niet alleen van het harde lopen. Een dof, lam gevoel trekt door zijn lichaam, het is net of hij zweeft. Eén gedachte hamert er voortdurend door zijn bonzend hoofd: „Vader! Vader! Hoe zal hij hem vinden, hoe erg zou 't zijn?”

Niet lang behoeft hij zich met deze vraag te pijnigen, hij is nog maar even op weg, of hij komt de dokter tegen. Als deze niet van zijn fiets was gestapt, was Evert hem in zijn haast voorbij gelopen, het is ook net, of er een nevel voor zijn ogen hangt.

„'k Was juist op weg naar jullie huis,” zegt dokter, „of weten jullie het al, dat je vader een ongeluk heeft gehad?”

„Ja,” antwoorde Evert, „Wiep kwam er mee thuis. Is 't erg dokter?” vraagt hij er direct overheen.

In grote spanning wacht hij het antwoord af. Hij is op het ergste voorbereid.

„Je vader is met het jonge paard op hol geweest,” vertelt dokter. „De wagen vloog tegen een boom op, je vader slingerde er af en kwam onder de paardepoten terecht of onder de wagen, dat weten we niet precies. Hij heeft erge verwondingen opgelopen, vooral aan zijn

hoofd, zodat hij bewusteloos was. Hij is net weer bijgekomen en wordt nu op een wagen naar huis gereden. „k Zal even vooruitgaan en 't je moeder vertellen.” „Kijk,” zegt dokter als hij weer op de fiets zal stappen, „daar komt de wagen al aan.”

Evert ziet de weg op. Hij weet niet, wat hij doen zal. De wagen tegemoet lopen?

De boer loopt er naast, een paar mannen er achter en voorop sjokt de oude bruine. Op de wagen ligt een deken en daaronder, misschien op wat stro O nee, hij durft er niet langer naar te kijken, het is zo vreselijk. Tranen springen hem in de ogen. Hij moet op zijn lippen bijten om niet in huilen uit te barsten. De zon schijnt en toch lijkt de hele wereld opeens zo vreselijk droevig te worden, zo akelig triest. Hier en daar staan groepjes mensen aan de weg en vragen hem op meewarige toon, wat de dokter gezegd heeft, maar antwoord kan hij haast niet geven. Zijn mondhoeken trillen als hij wat zeggen zal en in zijn keel zit een brok, die hij maar niet wegslikken kan. Hij gunt zich ook geen tijd, want hij wil thuis zijn voor de wagen er is. En toch ziet hij tegen 't ogenblik op, dat zijn vader straks in huis gedragen zal worden en misschien kreunen zal van de pijn. O nee, dat kan, dat wil hij niet zien. Hij loopt naar achteren en scharrelt wat rond bij de konijnenhokken, gluurt ondertussen naar de wagen met zijn droeve vracht, die vlak voor het hekje blijft stil staan. Dan wordt het verlangen om even een glimp van zijn vader te zien, hem toch te sterk. Schuchter loopt hij terug, drementelt even bij de wagen heen en weer en werpt dan een vluchtige blik over de rand.

Wat akelig! Vaders hoofd zit bijna helemaal in het verband, de ogen zijn gesloten en de mond is verwrongen van de pijn. Vlug wendt Evert zich af, hij kent zijn eigen vader niet meer. Een hevige ongerustheid slaat in hem neer: als dit maar goed komt. Hij

vreest het ergste. Als dokter de deken wegneemt en er aanstalten gemaakt worden om vader in huis te brengen, zoekt hij ongemerkt weer het stille plekje achter het huis op, waar de konijnen ongeduldig met de poten tegen de ruif slaan. Maar daar heeft hij nu geen oog

Hij wil zich flink houden voor Wiep.

voor. De hele konijnenfokkerij kan hem op 't ogenblik niets schelen. „Vader, arme vader!” schreit het in zijn binnenste. Hij wil zich flink houden voor Wiep, die ook hier heen gevlucht is en steun bij haar grote broer zoekt, maar hij kan nauwelijks zijn tranen de baas blijven. Gelukkig dat hij niet behoeft te helpen, er is hulp genoeg, maar hij gelooft, dat hij het ook niet zou kunnen. Als vader eerst maar op bed ligt, misschien dat het dan wat meevalt. Zo tracht hij zich gerust te stellen. Maar vlak daarop ziet hij

weer die witte zwachtels en die gesloten ogen. O, wat is dit toch een vreselijke morgen! Hij wilde wel een jaar langer naar school, als dit maar niet gebeurd was. Dat lelijke paard ook! Hij windt zich in

stilte op en staat zijn woede te verbijten. Maar als hij even om het hoekje gluurt en ziet hoe vader als een lijk naar binnen gedragen wordt, kan hij zich niet langer beheersen. Hij huult het uit, zo woedend is hij op dat dier, dat hen misschien van hun vader beroofd heeft. Hij wou het wel . . . wel doodslaan, dat mispunt!

Langzamerhand kalmeert hij weer, hij begint het dwaas en kinderachtig te vinden, dat hij zich zo aanstelt.

Even later loopt hij behoedzaam naar binnen en staat een poosje ingespannen bij de achterdeur te luisteren. Maar opeens doet een kreet van pijn, die uit de kamer tot hem doordringt, hem beven over zijn hele lichaam. Hij schiet ogenblikkelijk weer in zijn klompen en in het donkere turfschuurtje stijgt uit zijn hart een smekend gebed tot God omhoog. Die kan immers, zelfs bij het naderen van de dood, volkomen uitkomst geven.

De eerstvolgende dagen zweeft vader tussen leven en dood. Dokter komt geregeld twee keer per dag. Dan zitten Evert en Wiep stil bij de tafel en hopen op een bemoedigend woord. Maar dokter zwijgt, er is een zorgelijke trek op zijn gelaat. Stil komt hij en stil gaat hij weer heen. O, wat zijn het toch spannende dagen! Alle fleur is er uit. De konijnen moeten voer hebben, maar verder ziet Evert er niet naar om. Hij heeft ook geen aardigheid aan het tekenen, aan de hele tekenles heeft hij van de week niet eens gedacht. Helemaal vergeten! Zijn gedachten zijn voortdurend bij vader, hoe kan het ook anders. Gelukkig, hij leeft nog en zo lang er leven is, is er hoop. Ondertussen is het gebed om genezing niet van Everts lippen. Toch verhoort God niet altijd het gebed, dat weet hij. Ze zullen ontvangen wat het beste voor hen is, al is 't ook nog zo vreselijk. Dat moet hij geloven en om dat geloof bidt hij . . . Hij moet alles vertrouwend in Gods handen overlaten, in die Handen moet hij zijn eigen handen leggen. Dan is 't altijd goed, zelfs . . . zelf als hij vader missen moet . . .

Maar op een morgen zegt dokter, als hij weer aan vaders bed staat: „Het gaat vooruit! Ik geloof, dat we het ergste te boven zijn!”

Evert schokt er van! Dagenlang heeft hij naar dat

woord uitgezien en nu overrompelt het hem nog. Het is zo iets geweldig heerlijk, dat hij 't zo gauw niet verwerken kan. Het is net, of er opeens een zwaar gewicht van zijn schouders genomen wordt. Hij moet even diep zuchten en voelt dan, dat er een wonderlijke blijheid zich van hem meester maakt. Hij haast zich naar buiten, trekt de wrakke deur van het turfhok achter zich dicht en daar in het donker stort hij zijn blij en dankbaar hart voor God uit „Here, ik dank U, ik dank U!” prevelt hij zacht. Al staat hij hier ook in een donker hok, in zijn hart is het zo licht, alsof er een zonnetje schijnt. Vader wordt beter, Vader mogen ze misschien behouden, o, hij kan zijn geluk niet op!

Dan snelt hij weer terug, maar in huis loopt hij zacht op zijn tenen en sluit hij uiterst voorzichtig de deur, hoe stiller hoe beter. Dokter komt hem juist in het gangetje tegen. Hij glimlacht, dat heeft hij nog niet eerder gedaan. Het is een goed teken, denkt Evert.

Nu zou hij zo wel naar het bed willen gaan en vaders handen, die smal en bleek op de dekens liggen, innig willen drukken. Maar dat mag nog niet, vader moet volkomen rust hebben. Als hij onbewegelijk ligt, heeft hij geen pijn meer. Maar toch kan hij het niet laten om vader even stil en blij toe te knikken. Dan sluit moeder het ene bedsteedeurtje en het andere komt op een smalle kier te slaan.

„We zullen het beste er van hopen,” fluistert ze op gedempte toon tegen Evert en Wiep, „en bidden, dat het verder goed mag blijven gaan, hè?”

Ja, dat zullen ze. Evert niet het minst. Met een verruimd hart gaat hij naar buiten. Hij zal eens bij de konijnen gaan kijken. En Wiep zoekt haar vriendinnetje op.

Het is nu heel stil in de kamer geworden. Vader valt in een rustige slaap. Dat zal hem goed doen.

Aan de wand tikt de klok.

EVERTS STRIJD

Langzamerhand gaat vader vooruit. Hij moest weken aaneen in bed blijven, maar eindelijk komt de dag, dat hij een uurtje op mag zitten.

Dat is een feest gelijk! Moeder stookt de kachel nog eens extra op, zodat het lekker warm in het kamertje is. Dan steekt vader zijn benen over de bedsteeplank en blijft even op de rand van het bed zitten. Het hoofd wil nog niet goed mee, maar komaan, met behulp van Evert komt hij toch op de vloer te staan en voetje voor voetje wordt de reis naar de stoel, die dicht bij de kachel is geschoven, ondernomen. Daar zit vader weer op zijn oude plekje!

Evert doet de bedsteedeurtjes voor een uurtje dicht, nu is er geen ziekbed meer! Maar moeder trekt ze even later weer open, ze wil het bed afhalen. Daar is 't nu een mooie gelegenheid voor.

Wat is het toch gezellig: vader weer in hun midden! Evert heeft een gevoel, of hij hem opnieuw teruggekregen heeft. Dit had hij niet kunnen denken, het is een onverdiende zegen. En straks gaat vader weer naar de boer en dan is 't net, of er nooit iets gebeurd is. Dan gaat het leven weer zijn gewone gang. Dan gaat hij zijn lievelingswerk weer ter hand nemen: tekenen en schilderen. Het zal niet lang meer duren, dan kan hij van school.

„Wat wil jij straks worden?” had meester hem laatst nog gevraagd.

„Kunstschilder, meester!” was zijn antwoord geweest. Nee, daar behoefde hij niet lang over na te denken. Er was voor hem geen gemakkelijker vraag.

„Dat heb ik wel gedacht!” had meester toen met een glimlachje gezegd. „Nou, doe je best maar!”

En nu zit hij vader van zijn konijnen te vertellen. Ze doen het maar best, ze groeien als kool! Ja, als vader binnenkort bij het konijnenhok komt, zal hij verbaasd opkijken. En het duurt niet lang, dan komen er nog meer jonge konijntjes! Mensen, mensen, wat zal hij dan, als hij alles verkoopt, een geld kunnen beuren, gelooft vader dat ook niet?

„Evert, niet te druk jongen,” vermaant moeder. „Dat kan vader nog niet hebben.”

Dan valt het Evert ineens op, hoe bleek en stil vader is. 't Is ook net, of hij veel ouder geworden is. Af en toe tast hij met z'n bleke, magere hand naar zijn hoofd.

„Daar is 't nog niet helemaal in orde,” zegt hij dan, „'t draait en schemert me voor de ogen. Ik moest maar weer naar bed gaan.”

Met de dag zal dit echter wel beter worden, denkt Evert. En zo is het ook. In het laatst van Februari komen er een paar mooie voorjaarsdagen en warempel, dan mag vader er van de dokter even uit om een korte wandeling te maken.

Maar dan moet er een stok aan te pas komen, want zonder een steuntje durft vader het niet te wagen. Dat hoofd, dat hoofd Het is nog zo duizelig.

Evert snijdt fluks een stevige tak uit de boswal en kerft in de gauwigheid nog wat mooie figuurtjes in de schil. Ziezo, de wandelstok is klaar, nu moet vader 't maar eens proberen en van het mooie weer genieten.

Evert loopt voetje voor voetje mee, o, het gaat zo langzaam. Maar dat hindert niet, hij is veel te blij, dat vader weer lopen kan.

„Ik zou niet graag met jou om 't hardst lopen,” zegt vader. „Dan won jij het vast, Evert!” Vader maakt warempel een grapje. Dat vindt Evert fijn.

„Wacht maar,” lacht hij, „het duurt niet lang

meer, dan loopt vader weer net zo vlug als een kievit!"

„'k Weet niet, mijn jongen, ik weet niet Als het maar weer helemaal in orde komt."

„Och," zegt Evert, „'t moet eerst ook wat wennen. Vader moet de moed niet direct laten zakken."

Ver gaat de wandeling deze eerste keer niet. Ze gaan spoedig terug en vader is blij, als hij weer in zijn stoel zit.

Maar elke dag gaan ze even verder, steeds maar verder en eindelijk laat vader de stok thuis. En toch is hij de oude nog niet. Zal hij ooit weer bij de boer komen om zijn dagelijks werk te verrichten?

„Nee," zegt de dokter, als hij deze er naar vraagt, „zet dat maar uit je hoofd. Je mag blij zijn, dat je 't zo ver weer gebracht hebt, maar het boerenwerk is veel te zwaar voor je geworden. Daar is je hoofd niet meer tegen bestand. Een lichte bezigheid zal je niet hinderen, maar — neem je in acht!"

Evert wordt wit tot in zijn lippen, als moeder hem dit 's avonds vertelt. Hij zit juist te verven, maar ineens is de aardigheid er af, hij legt het penseel neer. Met verbijsterde ogen ziet hij z'n moeder aan. Wat vertelt ze hem daar? Kan vader niet meer werken, blijft hij invalide, maar — hoe moeten ze dan rondkomen? Moeder moet toch de bakker en de winkelier en de slager betalen? Ja, noem maar op, er worden wekelijks ontzettend veel onkosten gemaakt. En wie moet dan al dat geld verdienen? Wie anders dan — dan hij? In minder dan geen tijd vliegen hem al deze vragen door het hoofd. Het wordt daar een warwinkel van benauwende gedachten en dan opeens ziet hij wat vallen. Met een ruk stort het neer en slaat dan uit een instukken en brokken. Het is het huis van zijn dromen. Of was het een sterk kasteel, een hechte toren?

„Maar moeder moeder!" hijgt hij benauwd, „kan ik dan straks wel schilder worden?"

„Schilder worden?” vraagt moeder. „Nee, m'n jongen, dat zal nu moeilijk gaan. Dat kost veel geld en je begrijpt, dat vader straks weinig verdient, t  weinig om er van rond te komen, zodat we jouw hulp niet kunnen missen. Gelukkig dat je over een maand van school komt, dan kun j  onze zorgen aanmerkelijk verlichten. Wij zijn blij, dat we nu zo'n flinke, sterke jongen hebben!”

Ze klopt hem bemoedigend op de schouder en strijkt hem zacht met haar hand door het haar. O, het spijt haar toch zo om hem. Ze begrijpt zo goed, dat het een geweldige teleurstelling voor hem moet betekenen. Hij is verzot op tekenen en hij heeft er ook aanleg voor, werkelijk, het is een lust om hem bezig te zien. Maar nu vader niet meer kan, moet hij toch wat gaan verdienen? Op dit ogenblik ziet ze geen andere weg. En al is die moeilijk voor hem, hij zal die toch moeten leren gaan. Zij  llen

Maar zo ver is Evert nog niet. Zijn hart wordt bitter en opstandig en plotseling barst hij los in een onbedaarlijk gehuil. Moeders zachte stem en strelende handen kunnen dat niet voorkomen.

„Dat mispunt van een paard!” schreeuwt hij woedend door zijn tranen heen.

„Als ik 't zie, gooi ik 't een steen tegen de kop, ik steek het dood met een hooivork!”

Ja, di ns schuld is 't eigenlijk allemaal, zo'n ellendeling, o!

„Evert, jongen,” vermaant moeder, „vader slaapt, maak hem niet wakker.”

Dan ploft hij op een stoel neer, laat het hoofd met een bons op de tafel vallen en snikt zijn verdriet uit. Maar opeens grijpt hij de tekening, waarmee hij bezig was, scheurt hem aan flarden, knijpt de snippers samen tot een prop en gooit deze in het vuur. Weg er mee, hij wordt toch geen schilder! Al zijn idealen vervliegen

vanavond in rook. Niets kan hem meer schelen. Een grote onverschilligheid maakt zich van hem meester. Hij neemt de tuben verf van de tafel en wil ze in de hoek van het kamertje slingeren. Hij kan die dingen niet meer zien.

Maar moeder is hem voor.

„Evert, geef op die verf!” zegt ze nadrukkelijk.

Onwillig geeft hij ze uit handen. Mokkend gaat hij dan weer zitten, grote tranen glinsteren in zijn ogen, zijn opstandig gemoed kan maar niet tot bedaren komen.

Maar dan schuift moeder haar stoel naast de zijne. Ze slaat haar arm om zijn hals en als hij haar even tersluiks aankijkt, ziet hij in een paar roodbeschreide ogen. En wat haar woorden niet konden, dat kunnen haar tranen, die maken hem rustig en stil, daar schijnt hij eerbied voor te hebben. Ze snauwt hem niet af: „Jij met je rare kuren! Zet die maar gauw uit je hoofd!” Nee, nu hij die tranen ziet, beseft hij 't opeens, dat moeder met hem meeleeft en dat doet hem goed.

„Ja, jongen, ik begrijp het goed, dat het een grote teleurstelling voor je is. Maar denk je dat wat dokter gezegd heeft, voor mij geen teleurstelling is? En zou 't voor vader zelf niet 't allerergste zijn? Heb je daar al eens aan gedacht? Maar hij scheldt en schreeuwt niet, je hebt hem nog nooit een bitter woord horen zeggen, hij draagt in stilte zijn kruis. Dat moeten wij ook doen. Jij en ik. Gods weg is vaak anders dan onze wensen. Gods beleid over ons leven en Zijn bestuur wijzen ons de weg, die we gaan moeten. In die weg jongen is alleen de ware zegen”

Moeders woorden zweven stil om zijn hoofd en als hij later in bed ligt, denkt hij er nog lang over na. Ja, vader is nog jong en nu reeds moet hij het werk, dat hij kent en liefheeft, neerleggen en kan hij niet meer voldoende in het onderhoud van het gezin voorzien. Evert

begrijpt het, dat zal een hard gelag voor vader zijn en hem veel innerlijke strijd kosten. En als vader bemerkt, dat hij zo bitter en ontevreden is, dan zal zijn kruis nog zwaarder worden.

Maar o, wat is het moeilijk zijn idealen op te geven en met vreugde de richting in te slaan, die nu zijn leven nemen zal. Nee, dat kan hij zelf onmogelijk, alles in hem verzet er zich tegen. Meer dan eens heeft hij zich in gedachten zien staan voor de schildersezel met het palet in de handen en nu wordt hij misschien boeren- of bakkersknecht, wie weet, waar hij terecht komt. Als hij hieraan denkt, woelt hij onrustig in zijn bed, duwt zijn hoofd diep in het kussen. Hij kan er niet toe komen om het kruis op te nemen, waar moeder van sprak. En toch zal het moeten, het is Gods wil

Dan vouwt Evert z'n handen. Hij zal zijn kracht zoeken in het gebed. Dat maakt hem rustig, dat maakt hem bereid om de weg te gaan, die God wil. Hij voelt een heerlijke vrede neerdalen in zijn hart, waarbij hij zo in slaap zal vallen

Weldra breekt de laatste schooldag voor Evert aan. En morgen? Ja, dan begint het leven eerst echt! Vader is met een winkeltje in kruidenierswaren begonnen, dat vergt niet veel van zijn krachten, vooral niet, nu Evert hem daarin de behulpzame hand zal bieden.

Hij wordt dus winkelier! Hij zal het pad opgaan om klanten te winnen en boodschappen te bezorgen, die vader gaat afwegen en inpakken. En zo zullen ze samen, vader en hij, een nieuw bestaan zoeken. Natuurlijk is het eerst een klein begin en zullen ze veel moeten leren, maar op de duur zal de zaak zich uitbreiden. Hij droomt al van een hondenkar en in de verre toekomst zal er nog een paard en wagen aan te pas moeten komen. Let maar eens op!

Nu heeft hij geen tijd meer om naar de tekenles te

gaan. Het zal hem hard vallen! Af en toe komt dat oude verlangen naar de schilderkunst weer in hem op, dat wil hij wel eerlijk bekennen. Dan kan hij bijna niet van de verf en de penselen afblijven. Hij had er zijn hart ook zo op gezet.

Maar ja, in het aanhoudend gebed heeft hij de kracht gevonden om, terwille van zijn ouders, zijn offer te brengen. Heeft Jezus niet het allergrootste Offer, dat van Zijn leven, gegeven? Heeft Die niet het allerswaarste kruis moeten torsen? Wat heeft dat van hem dan te betekenen? Het wordt zelfs licht, als hij 't maar achter de Heiland aandraagt. Ja, vreemd is dat, maar dan kan hij er wel blij om worden, dat God hem deze weg, die hij niet gewild heeft, toch doet gaan.

Kom, hij zal de konijnen eerst maar eens voer geven. Gelukkig, die mag hij houden! En als er een uurtje overschiet, gaat hij vast ook nog eens een tekening maken!

Met de beste voornemens beziel, zet Evert zijn eerste schreden op de nieuwe weg.

INHOUD

I. Winst en verlies	7
II. Een gelukkige dag	16
III. Everts wens	25
IV. Naar de tekenles en — de „water- dobbe”	33
V. Angstige ogenblikken	46
VI. Jong leven	58
VII. Naar de tentoonstelling	68
VIII. Spannende dagen	79
IX. Everts strijd	86